

אמר

נחקר אלהים החבור הזה חבור החסיד רבי יוסף יעבץ
 ה' והשתדלתי להרפיעו את חשבוני הראשונים שחבר והם
 מאז האידות ויחור האמנה ובעזרת האל ארזים גם פי סבת אבות שפוי
 הוא אבר לבנה ובסו שהוד נתיבת קדש החבור הראשון וקדאז לוח
 השלישי אלה החיים כי הוא מסקל וסלים משול סדר חסידים עקלקלותם
 בשבט שרעם וסבת וסאיר עיני ההולכים בעורון שלם לא ראז אור הכחיד
 וחזרה לאור ההוא יקד בטח לא יבשל
 ובאור ושינ ארחות חיים הנצחיים

והשבורר גלה בלוח
 במקומות נפרדין
 אמר

שירותים סדר החסידים כחזרת וז
 "למי כבוד ללכת שורדי הושר לפני ארבע
 הודני ורדתי ונתי בארץ מישור לסען שורדי
 הודני ורדתי בארץ יחד לבני ליראה את שמי
 אור ורדתי לגדוק ולשוני לכ שסחה
 כי עמד מקור חיים בארץ נראה אור
 כי הצלת נשמת הלך רגלי סרתי להתהלך לפני אלהים
 באור החיים

חבור אור ההים

מי האיש ההים

חבן אחזת ואשר דבר ה' ה'
אליו וצורה על סדר צורה הארץ

נצחה בסדר מכלי עזבו ויאמר יעל עצם את תורתו אשר נתתי למימים
ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה

פנת יקרת חורבנו הקדוש ויסוד אצרות מלכותיה אסונת רדשנה בכל
היצורים ונפרסם כבן האנוש חור ויותר במכלל רחוקה על דר סיני אשר
בעבורם נכרא העולם כי אין דבר הוד לאיש ירוני בין כן רמזות בין כן דרעל
כי אם בהשגחה ואין צורך לומר המקרים הסובבים כרשם יתבקר ולא אף
המקרים שיקרה להם מכל הסבות הן מרין **כזה הסדר** הארץ או הבר אנושים
רעיון מצד עצמו שאלל מכלים רעם והיוקו לו יותר הקורות אשר אין להם
מספר כל נורע אצל השלי והכל במשגם על דמאיתו אצל צדקותיו נפונות
משגמו ואל פנים היו המקרים מסובבים מאת השם יתבקר ומעמילא יסנבם
רק ידעם ויראם ויחמוק ודמפל סתבב נרוליוע בהנמחול המקרים
אשר יקרו לאנוש עיור כי לאורביו יורד שיכמדו מהרעות רבאות עלהם
וליונאיו יסלפם בהנמחו כח שיחלו עליהם הרעות והנפונות לא מספק כנס
אורבם להודיעם דבר לא לרביא אל הסובבות ולא להשירים כן הרעות קר
אדרי של הרברים נורעים אצל השלי ואין דבר היה בעולם כי אם ברבות
אם כן נש האדם איכל מאכלים רעים והציקו והשחיתו לא אף ליו ורדלה
סן קהאכל והוא עניניהו רש ארץ כיהם הבריו בעו וכן אלהי ונצחיות
הרעות רבים ולא ראות ויסוד רזה נקראת דרשנה האלת חבורתו וקדוש'
סקר' מה זה סדרת לכמה גמי כי הקרה השם כי הוא סבב שחבא ליו רצחה
הואת זה שאמר ואליו צדתי אכרם רקרה גא לפני היום כי אלהי רח
שאל דבר שלא במהניו של עולם כי אין דרך רבנא הצנועה לכלת לשאוב
סם כי כלבבורה בת מלך מפרס על כן אכר אתר רשם שכל הסבות והנפונות
סתגללים מלעך לעשות חיוק לכל אשר תצוב הקר סבב מקרים וסבות
שהנצחה ראות תצא אל ולפי שלא היה ראוי הוא מעצם לשפת הרבנה כי
קוית המקרים לבינומים והרבתם להסדיר באשר הקמתו עמל רעשה סדר
תוליו וידיו הוא שרם מלה לרבר וסל והעיד רכתיב כי מחד צדקתו איש לא
ידעה וזה אנשי הבית לא היה מדרה מלעולם לא תצא מידת ביתא ואם
תשאל לכה היה מסתבב שאמר לרעה ההלכה ירדני אם לא כבר הרדים
הסובב חשובה כי עוד הרברנמו כשהלל ידע אם היה דבר בסדר כי ידע
כי לא עשתה תפלתו פירות או אם היה על' והיה סרם קדושה אענה וא

אֵיךְ

א. וְאִם הָיָה בְּחֶסְדָּם יִתְבַּרְךְ כָּלֵי תַּמְלָתוֹ מְלֵל:

והאמת
העולם באשר לו הוצר עין ממנו שכלו השנים הוצר יחד להם : על כן
הכחיים בניקוד כחיו בעצמו : וכן העיקרים חלה יוליו ויצמחו מצות
סלה רבה ונבאר להצחק בין אצורו כדור רוא על כל האורעות על כן
שבר הנבוא : כי האמת רחם יוכן אחות נכח ואין חכם במקום הזה רק
השמים בניקודים האלים אשר לא ינוט אליהם השכל האנושי : אכן יקרא
תחלה רעות רביות באשר יקדו ונאמנה כחכות כתי : והורע
ההשגש אשר בין החכם ובין הנבוא : כי החכם אדוני אשר אין בידו שום דאיה
לחם רבדיו כי אין לו כי אם אמתו לכך : צדק באמתו ויחיה ואינו
מחויב להכדו : אך הנבוא אשר יש לו ראיות : ורבו הנסים הנעשים על ידו
באמתו : ויהי כל ישראל תיב לרעה חשוכה השאלה : ואשר רבותינו
זכרם לכתוב רבדו : שאל להחכים ולא פירשוהו ולנביאים ולא פירשוהו : ד
ולאמר דברת ולא פירשוהו : שפירשו הקדוש ברוך הוא בעצמו שנאמר
ואשר ה' יוכי לחכמה על דת אלרבי דת להם עז ונעץ ושר' וגם על רחשוכה
כי אם על מי שישק התורה גדול מאד מכ' לא יענוש השם יתברך לנ' עליו
מפוטעניש על ימי העבירות : ובפירוש בסכת צבות בסמנו השעון הצדק
השיב בזה בסמנו צדק : ומה שיש בידו להשיב כי לעת הרבה לא הול' כל
שמים סבאלו העבירות : אך נזירה על דם הנזיר סקורם באוכרו ביאשרו אך
לא שכלם ספרון אמו גדול אשר חרר אפי ביהודה : על כל רעשים אשר
הכניסו מהם : על כן דתו תחיים כי לא אברה הארץ עם הסכות הגדולות
ואברה עם רסבות הקטנות : ורחשוכה כי וכות ההורר היה עובר להם
ססל לכך שהיה לו כצ' ערב ושר אשר אין בסורו בעולם ונתחייב הינה
והארץ לו הסל לתפארת מלאתו ולחיים נטברו אצבעותיו : או נר של
לנן אונקש על רסאמו אשר חטא : כה בעור טישראל עוסקים בתורה
עשים כעשים לרקדש ברוך הוא באוסר יקרב עליו יחי' ואהיה שעשועים
ותמר ואשד'שעיונס : והיה סדרך להם על כל רעשים שעברו ובאשר
עובו התורה עברו ונפשו : נפצו סבת אברת הארץ עויבת התורה :
והתשיבה : וזאת כ'ססה דאיה לידע ולרודע לכל שואל על מה אכרת
גולת ספר : אשר היו בה קרוב טלטש אלה בעלי כמים : עם דגלה אשר
רעלה בה : הנקרא סילי' : חיינו לבו ולכססה דא כנא קטלה דרבא
ה' מנח כלע' וסא יסא הא מעט דמיתו בסותנא : ברעב ובצמא ובעירוס
בחסור כל :

אנשי ה' הם: אלה יחדו מכאן לשערים עשירים ונכבדים שאלו
לם מרש אין להם: וביים ללא תלאותנו אצד עכרז עלינו ריש

הה"ם

משיגה דבר יקר עתה * מיישמים דעות והדרכות אשר נתחננו אליהן
במלכות נאמלי משכרנו אנחנו סחוב והשליך נחלה חסד יי בניה בם * קח
לשליח ואז טוב ליה כרפא והנה בניה *

וואסער ה' על עינכם אז תדעתי צדיק יאמר וימל כמשפט •
החוד חבים מעליו כל דבר משפט אל אבניה ואין קול צדיק וישר דרך •

כי הדור הרק הזה ואם רדפו בשלש עשרות אין ספרות העין רעועים
 אשר היה בידנו עזיבת החורב במשך כי מי רבם לא היה מלא ספר
 משיבות והלכות כנבון שדחה בעת החדש אך שלש החלפות לסת
 בנות אי שרם שריו לכתוב אוף שנים אצל רבנים גדולים וספרים
 שלם כהרב חרדי ודיו לפרסום אשר בן חכמת המונח לא ואשר עד
 ארון בתי ילי ולא יוכרו בו ולא יקורו ולא יעלה על לב ותורם על
 קראטיות ושיכחם אשר מיליון למי ודמסקו כנגד העולם ויש
 ס' דב אשר תפסו אומנות החורב עזבלא כמו לנכרם לסלסל לבד לחצות
 את גורמם ש' עולים בפלמלים לשדר את המדך וכו' הוציאו כל ימיהם ולא
 באו לחלית החורב אין צדק לומר לחלית הכל שרוא המעשה והחירות
 לאוצאילו לרועת הדיונים אצריים בכל יום כיון ציצות ותפיל אסור היתר
 ובמשך מועד אשר רחמסקו לרועת מה תעשה ישראל וזה נב' הם לא לבח
 רק לרמול ולתפאר בפני עם הארץ נזה תפן אורדך דע ובטלו כמיתוסם
 העישים לטמא עלכן לא עלו להן על דורב כי אלק ישיח וחרד שבוטם אלו
 ביוני לרמ'

וְגַם הָקָטָן שֶׁנֶּכְחָהּ הַלְלִיכִים וְיִשְׂרָאֵלִים עָמְדָה בְּכוֹלָם בְּתוֹרָה וְנִכְרָה נִסְתָּה
הַסִּמְצוֹת גְּדוֹל שֶׁנֶּכְחָהּ בְּמִסִּים הַגְּעוּזִים רִמְדָה רוּחַ וְדוּדָה קָרִים לֵל רוּחַ בִּשְׁכָר
יִשְׁמְחִי בִּי כִּי־רַע וְעִי־יִדְרֹם אֶבְרָתִי אִירָה־עֵלֶי שֶׁתִּלְלִי אֶלְכֶּדָה הַמִּתְלַבְּשִׁים
הַמִּתְרַעְמִים עַל הַיָּדָיִם לֵעַל מַשְׁטוֹתֵי־רִמְיוֹ בִּי כִּלְכַּל עֲדִיקִים וְיִשְׂרָאֵלִים אֵין בְּרַם וְנִתַּל
וְעָקַשׁ וְהַחֲבֵר סוֹר קָטָן מִדִּי־רִמְדָה רִמְדָה הַמִּתְלַבְּשִׁים אֶת חוּתֵי הַיִּסְתַּבְּקִים
חֵק הַחֲסוֹם הַנֶּכְחָהּ הַחֲזִיזִי לְחִטְבִּי כִּי־כִבֵּד רִמְדָה הַתְּלִיקִים וְלִנְנִי לִפְנֵי
הָאֵד וְיִדְעִי בִּי אֵין רִמְדָה לְשִׁיל כִּי־רִמְדָה רִמְדָה עַד שֶׁיִּסְרֹר בְּלֵעַ חוּתֵהָ
וְהַחֲבֵר הַיָּדָיִם לֵבָר בִּי לֵל שֶׁתִּעַל חֲסֵת הַחֲסֵת יִתְחַיֵּב יִדְרֹר
בְּעִשְׂיֵה סִמְצוֹתָי דָּפֵר אֶלֶּה הַנֶּכְחָהּ בְּעִשְׂיֵה

הנ"ל לחיוב הכבוד הרגולארי השתכסו בזה גם מרדכי ורבה הפע
הד' לחיוב סגור הד' הד' לצד על העד אשר בה
בנו אלה העדשים סגוריהם המקולקלים ירמב' גמולת אנוני' גמול' ונז'
הנ' לעדור אבן פתח יסור גמול' ונז' 66 ק אים רק/עכס חבד' הד' לירוס
הפנ' אצ' בני גמ' הארב כפס' איתלללרל' לצד גמול' חס' לללל
לח' אחר התאריך: צפוט לבלתי נס' אחר צד דלע' יב' הרבצ' סגרים

אור

החשיפה להם ב' בנות אשר טעו ברצונו אלה האנשים העשירי להפך עוד בנצחם ולהביא ראיות כי ראוי להרחיק מדבריו מהחכמה אשר מסצואיה לא ראוינו בחיפוש ובהנחה אשר הם העיקרים העצמיים לתורתנו הקדושה היא לנלות הסקים אשר טענו אלה הסמנים לרבויות בעיניהם הקבלה האסימטרית אשר ואת היותה סבה להדבק בכוונות הימיוניות הסהחכמות התצוגיות הע' התנצלותיות לרצון כנגדם עם חסרונם הנרול בתורה ובמצותי ה' להזהיר את בני יל ענת התורר בת סלך הוד להאחרים על השאדוהכמות כי הוא העיקר רסול להיחידים על מצות פרהורבה רצא יריעת חלכודא באומרים אשר סי שכת כנאן יחלמנו נדחו וקראתי שם החבור הזה אור החיים בעבור ש' אל רב' אפיקורסוני אבל אפיקורוס וישראל כש הפקר טמי על כן שמו יחד על ספרותו כילא תכונה רגל נאווה ויד רשעים הקרויים אפילו בחייהם סתם אלתמידת כי אם הצדקים הקרויים חיים להם לבדם נתן ולא עבר וד בחוב' וכבר על ברעתי לכתת חלי סניר לעוד ומסקאל סקולתנות צדקיהש' וכסססיו היסורים אחרי אשר הסמי תבדך השאינו והחינו אותי ואת בני ככל חילאית הקצת ודרעו את אימות סות אימות רציוש ומסעד הנרול סער הים תרענ וטענ כשבע מללחנו סחרב הצלתנו וסכבר מלטתנו ומחליים רעים קרבים וליטע עד רעה קורנו וחכדי וטעני לחן להסר בעיני פרנסי פדאיתנו להחיות את נשיו ועיר סם ועוד רפלא חסרו ויש אלי הסר בעיני פרנס כשנשא יסיני השם את ראשיתם באחריתם איש ואיש כפי ברבנו וחסדו יסיונים בני ילאלה ויל הנסתרות סעיני איש עיני אל הושכו בשבים אורה השם ככל לבני אספרח כל נפלאותי אשכחה ואעילה כך אוסדה שדך עלינו כי הצלת נשיו סמות הלא רגלי סדחי להתהלך לפני ה' בצד החיים

הפרק הראשון

להודיע כי אין ראוי לסטיל בפרסם התעורר יכל תורה יי ואהבתו גלוי חרדלל ידעית ויהי כי תסבת תורתם הקדושה תחלקלך לענים חלקים חלק הראשון ידעית פידות הסעות על אסתמבי וחלק השני סודות דתות וצדק סזקס חלק הראשון לחק הסני קריבה רבדיות כי לבנוע לחסני חלק השני אב לא קדם ידעית חלק הראשון וזה יעבאר סן השכל וסדבה תבטנו וסן רבטובים אסנס סן השכל סן מלכותא רבקינא סנין מלכותא חרעקא סנין אש סנין לא יסא סן בעיני הסך להיות סאנני סרו אס לא קדם לה כסס רבטובים אססססס סהיה ססרת כבית ססך באכונה סס ססלבתו סוסס יססס וסאב סיס וסדאות הסך סוב לבנו יעלדו לכדונה יסר יללה סן ססרונה אל סדנה עד יסדרהו ססך לשבת עסו ולחיותו

החיים

סוגי סודות מצד אצד נמצא נאמן ודיוקל כללית המלך בן הדור בסודות
התורה כי לא יונה האדם אלהים את לא קים לו מצאת חן בעיני מלך מלך
המלכים הנה מצד עשיית המצות כלל שלם מאהבה ודיוקת תלמוד חל' דיון
הנביאים אם נא מצאתי חן בעיניך דרדוקני נא את דרכך וסוגיות הרין הוא
עשויה רצוני יתברך בלש שלם נאסדו ונא מצא חן בעיני ונתיב כהנה
אלה תולדות נח נא איש צדיק תמים הוא ברהמיני והיה בעתה שמו שלם
כ' דבינו עת' ש' ציר מצאת הרין בלשון מסופק אם נא מצאתי ונ' והס' הסימ
בלשון ודאי כי מצאת חן בעיני והדושב להניח אלהית ידעת החלק חב'
קודם החלק דא' נדול עינו משווא כי אם המלך נתן לעבדו שני ספרים ושם
להם התבוננו בראשון כל הלית ההבנה וההרים על כך באזהרות נדולות על
השני צוה המסור להם פתח אותו וננו בקצרו עד אומרו אלהם פתחוהו
והתבוננו בו והם עשו להם תלמודי נאמרו ספר השני והראשון הניחוהו
בקרן וזית ולא האירו ולא ידעו מה הוא אין ספק אלא שהיו בו את האש לסלך
בן אנדנו נצטוו מפיסלה מלכו המלכים הקד' להתבונן במלכות מצות
ולסדרם אדם ונ' ושננתם לבנך ורכבת בם ונ' ואחר זה אם נמצא חן
בעיני הוא יגלה לנו ענין הספר הב' ואנחנו עתה להסד כי החלק אשר נצטוו
בו דרוק כללית וזם השניות והחלק אשר הוזהרו עליו לכלית ננוע
בקצרו אנחנו מתקד' בו ודיוקים סתמות מעט יתקל מכלי שום תענית
ותפלה לשו' שילה חל' וסודותיו נאסדו נח אדון הנביאים אם נא מצאתי חן
ו' והמלך הוא בעצמי לא ביהמי מלכו כי מצאתי לחבמי הקדושים ולי
אסדו כסופל סכר אלהי ונ' ובמסדה סכר אל חקור כסה שירשית
התבונן ואל יחולק עסק בם חרות נמצא לסימני חידור הוא אשר חרבות
שעיו ומבולות מלחמות וציון חסד וציון רעית אלהים בארץ ואין אדם אשר
עשה מצות לשכה כי אם להתגדל ולהתפאר וציון אמת ידע עד מה לא שמו
סיר ולא תלמי ולא מסכה ולא פסק בסדרו אסיר לו להתבונן בסודות
התורה וחסדנו עם אבינו הראשון אשר נצטוו מכל עין הרין אבל תאכל וסעך
הדעת ונ' והוא שלח בו הרין וציון קונו ונקנסה עליו מיתה כסא טקנסה על
הדור נסא צרות קשות מן המות ה' לסימן שס' תילנו מים וסדננו חול'
א' ש' שנצא מותר כי כל המלמיד מלא סוד ומצוא לתקד' על בית דבן
אחר שרבים עתה עם הארץ המוכים בסודו נצטוו בחובבם מה שינו סודות
התורה וציון מיתה מלכו הוא תורה וסעך מצדה צבאלך קצת רבנים אסדו
ד' נכנסו למדים אלשע איד ודיוקנסא ונ' עזאי ונ' ונ' אחר קצן
בנטיעות קראו עליו אלתתן את פיה לחטא אצ' כשרך בן עזאי הרין
ונצנע קראו עליו רכש מצאת אכל חקדוב' בן ונ' הרין וס' קראו עליו
קר בעיני ה' הסותה לחסדיו רבי עקיבא נכנס בשלום ונצא בשלום קראו

אור

קליו הביא הסלך וידיו ואף רבי עקיבא בקשו מלאכי השדת לזרזו אמר
 להם הבה הניחו לו לזקן זה ראוי להשתמש בכבודו רבותי ונאמרו הם
 הריצים אל השם המרדנים אל דברו נכד אתם חואים בעיניכם כי אלה הרי היו
 גדולי ישראל הכי אשר עשה ימותיו ושיה ספרא וספרו / וכולי הלם דא ואחריו
 כי עררו אל לבם לנשט אל סדות התורה וקיה להם סח שקרה ולא נבלם
 מרסאיש כי אמרבי עקיבא אשר לסר סענה והרבוץ תורה בישראל מ'שנה
 ונלרר נפשו בעיניו עד אשר אשר לסלאני השרת הניחולו וכו' עוד אמרו
 על רבי אליהו אשר קרא עליו רב טוביא דהכסי וזהו מתקרי מדיה דארעא
 דוישראל לרוב חכמתו וחסידותו ואל רבינו חנן תא ואנחנוך בעשה מרכבה
 ואמר אבתי לא קמתי הנה כי אעפ"י שהיה בתבלית השלימות לא בטח בלבו
 ללבוז סודות התורה כי לא היה וקן כי סידות התורה אין ראוי להשתל בהם כי
 אם החסידים המפליגים הם כפי שנתחבר אלסלך ונכנס בחרו שאם לא יהיה
 ראוי דמו כראשו נבו שאמר מן החרסו אל ה' לראות ונפל כסנו רב ודבר הורה
 על זה כי שאמר כסאמר הראשון קניחולו לוקן זה ראוי לו שישתמש בכבודו
 דוסה לסר שאמר אסנא מצאני הן בעיניך ואם תבקש בגל דבריהם חסעא כיל
 לא על ידועת הרק הראשון לכר היו בקפידים כי גם על זקנה וסוכה ועונה
 תורה להם איילם לחרב תאנשים חסאים שועלים קטנים אשר לא טעמו
 סנים בשר סענה והלכוד ולא הורו ריה יראת שמים רק לסולרם רשע וזון
 חסם הנאות שמו עד לשכרה / ומן הכתובים דר'נו מוסר מהאיש כשת
 ענין באר אשר הסירה פניו מהביט אל האלחים ואחול' בזות ויסתמנה להסתר
 שאמר אסנא מצאני ודורידיד השם אסר סר / ליראני ובריותו להודיעם
 העיר על אל דבריו כי לא יורעו סודות התורה כי אם לאשר קרסלו החלק הראשון
 ושלל יורעו כי חסם ספי הש' לסאן רי יצא יודיעם באומרו כי / תן חכמה מפיו
 ונבר נשלם החלק השאשון תהלה לאל /

פרק שני

לכאר כי כל סם שנתגלר חכמת האדם ותחייב
 יותר בעשיית מצותיו ויתברך / חשבו אלה
 האנשים באשר עלו למרדנת התכסה אשר חסכות חכמת התורה שכבר השינו
 חזבלות המבקש מהסן האנושי וסקרבו אל הש' תכלית הקרבה והנהג דחוקים
 כסנו הרחק סאר סאים וזהו תבאר מהשכל וסרברו חכמים ולי / כועלי משנה
 והתלמיד / סן התורה / אסנס סן השכל כי כל סה שתגלר סעלת האדם כין
 במעלת חכמה או העצשר או הגבור / יתחייב יותר בעשיית התורה והמצות
 בלכ ש' ואין ענינו אצל הכורא כענין חוטב עצים אשר עלה למרדנת רואי
 פני הסלך אשר לא יצאך יותר אל סלאכתו הראשונה לסעואהן כענין הסלך
 אצל ארובה כי אחריו עלותינו אל הסעלה העצוסה כעלת התכסה או נהיה
 כסועעכים

משועבדים בתבלית השעבוד לקבל עלינו עול התורה ועול סלכות מסמכא ארון
 הנביאים עליו השלום הודיעני נא את דרך וארעך לסען ומסעך חן בעדך
 וכבר הקרבתי כי מצאת ה' חן היה היות צדיק חסיד הולך בדרך הש' וכן
 לישראל שמע ישראל וכו' ואהבת וכו' ומה היא האהבה ו שנית לבניך
 ודברת עם וקשרתם לאות וכתבתם כבר במדבר תבלית הביאור באת הפרשה
 כי ואהבת את הש' הוא למידת התורה והדיבור בה תמיד ועשיית הפעול תמיד
 בנזן תפילין וכוחה דרך מדענות אלה האנשים והשגת הסודות ההם הם
 התבלית ואינו כן שלא ידעת סודות התורה הבנה והקדש ליהא את ה' ולאהבת
 אותו אהבה תמידית רבקה כלתי בתפירת וכן ציוה יידיה דוד עליו השלום
 לבנו בצוואתו ואתה בני שלמה דע את אלהי אבך ועבדו . הנה עשה
 מהדיוק הבנה והרעיונה התבלית וכן הדין לסאם כי הדרוש כי כל הנבואים
 בראש לבבדו ועבודתו ודרם ב' בחינות בחינת מעלתם מצד עצמם ובחינת
 מעלתם מצד עבודת יידיהם וראוי שתגיד ותתעצם בחינת השגת סן
 הראשונה כמו שאבאר בה' אבל אלה האנשים לא חרשו בעלות מצינת הדרוש
 כי הם לבדו יסודות הנבואים מדבור בחרוש ובהשגחה ובאשר נבואו בחרוש
 התורה לפי דעתם ודריהם בטייפים מדעיות הפילוסופים לא יכלו ליסדר למסח
 ומסנן הינן הספק ה' צבאות ועלה נאמר דוד טהור בעיניו ומצוואתו לא חוזק
 אמנם מרבנו ה' ע' אמת תבלית הנבואה תשובה ומעשים טובים ורגו את
 וזו עמי הארץ שוננים בודטתיהם ואת ח' מורם כשגגותיהם אכרו ותר
 לעמי פשעם אלו ח' השגות שלהם בדרושת נטעם אומרו שגגות תלמוד
 עולה ורין ולבית יצחק הטאמם אלו עמי הארץ שורויות שלהם בשגגות
 ואני מרמז אלה האנשים לעברים שצוה להם הספק ולכת מררה אל סקום
 פלוני אלכסי וקצתם מצאו חן בעיניו ונתן להם סוסים טובים עד כי הרוקצתם
 וכן להם בלתי אם גויה ודרשו לאטם עד שהגיעו לסחוף הפך הפך ובעלי סוס'
 ונאנו בסוסים וכלומם בסיוול ובמסחה ובפניו הסוסים ולא עלו ולא בש
 להתחרות אלה הפך ולעבודתו כאשר צוה אלהים . כי אלה האנשים אשר
 שהם מצאנום שירנו את השם בהנבואות פורקים סגורם עול תורה ועול
 מצות מתגברים לאגרים כבעמים מלעיתים ובשחקם בסקיות התורה והמצות
 בכלותם עליהם נאמר דוד אביו קל ואת אביו לא יברך . בזה היותם
 וקניו ולא ראיתו כי אם אשר לבשר סובב עוסק בתורה ובמצות ואותו האחר
 פוסק על שתי הסקיות פנים יארוו בסגלי התנבוא ואמר בלבו וזה התבלית
 העליון אשר בעבודתו נבוא האדם אעלה על כסיתי עב אלהים לשאאבים אשר
 הם מכירים את ה' טובים ואין להם לא צדיק ולא תפילין לא סיבה ולא לזכר פנים
 ונבוא את רבתי שלמה סוד דבר המל נאסע ובי' וזה כל האדם כי הרשעה
 ברה' תה' לשאאבים אבל בני אדם חייבו במצות ובמצות אלהם אישים

אור

אקרא מולת ספרד אני אשר נדענו בעונותינו הרבי' והיעצום ילדוב המתמאר' כחכמה ובעצם כלם המירו את כבודם בדם מר והנשים ועמי הארץ מסרו גופם המסונים על קדושת בוראם • ולמשו אתה המעיין את עין שכלך במשנת כל שמעשיו מדובים מהכמתו למה הוא רוסה וכולי הקר רואה בעיניך מה שנתכתי למעלה כי ראוי שתגדל הבחינה השנית שהיא בחינת עבדות יוצרנו על הבחינה הראשונה שהיא מעלתנו • וכאשר יהיה בן או יתקיים החכם בהכמתו ותגדל תפארתו שקול הוא כנגד עשרת אלפים מישראל כי נמצאו לו מדרגות רבות מן החכמה ולפיהם עבר את בראש נשמתו מן הסוס המפואר • והגליון היקרים ויעצומים להלחם מלחמת אדונו משה' הבה' ועלן בדנו בתנלית הכרנות וחסדו לעץ שתול על סיס וגומר ואסו • חיה להפך כי נתעצמה בחינת עצמו על בחינת בורא כי הכמתו מרובה מסעשיו הכמתו תהפך לו לאויב היא תלחם בו כי לא שלח חוק היצורים אשר נבראו לכבודו ותבדך הלא תראה שריסתו לאילן שענפיו מדובים שרשיו מעטין אשר סב' מפלחו רבו ענפיו ואילו יתכעטו ענפיו אז טיב לו והיה קיים בן עמי הארץ המכירים את בוראם על דרך הקבלה לבד ולהם שרשי מעשרים המכנים נחתיכו למני השי' ועמדו כנסיונם כי כבר כל או חוקם נמי הכמתם המיוסרה כי נתעצמה בחינת בוראם על בחינת הכמתם אמנם אלה החכמים ב' ידירים אשר רבו ענפי הכמת' ולהם שרשים מועט' נאשר בא רוח סעידה רוח הגלות והגידוש הפך אותם על פניהם • ועקדם באמנותם וסתורתם וקללו וכולו תפט למעלה ואסדו מה שרי כי נעבדנו וכבר פירשתי ואת המשנה במקומות רבים כי רבו מאד שרשיה וענפיה כמשל הענבר הזה • ורבה שנתבתי בזה החבור • אמנם מדברו תורה הוא כמאר מאד כמו שכתב החכם עזרי וזוטו משער לטייך ככל נתבי הקדש ותמצאו כי לא נתהללו השלימים על הכמתם כי אם על עשותם רצון יוצרם ביושר לבותם • ספק עיניך בני וראה החכם השעידה של משה רבנו עה' בסי מריבה אשר לרקותו וקטנותו ולא עניי המפרשים לראותו ודיוק רם מברין ולא מצאורו • בעבות העלה פסע דור המדבר כענין הסתגלים אשר פקקו ככל הנסים ואסרו נתנה ראש ונשוכה מצרימה • וסי גרסה הלא רוב הכמתו בסודות בורא כי החתקרב אליו יותר מלגדא • עלן נתחייב כעסרתו יותר מכלם • וסי הכה את אביסלך שלמה עליו השלום אשר נתב עליו המסוק אויבנה שלמה בעיבור שלא כידר בנפשותיו רבונות בימה והשוכה נאלוהו • נצמו בנאה ער שהיה זה סכת ו שחת מליכותו וכמת השחת ישראל ואברן מלכותם בגוילתליפיה על ענפיו הכמתו אשר רבו לשעילה ראש מכל החכמים אשר היו לפניו • ולא עסרו שרש מעניי המכנים והבנין היצור • בנין כית המקדש והיבור ספריו • משלי וקרלת ושר המים • כבר ריכבו ענפי הכמתו אשר נברו מאד שרשיו • ולא היה דור קדמו השלום אביו שהיו שר' מרובים כהכמתו • האמנם כי להיות

החיים

המעשה ההוא ירדה לומר במזל הנביא בנן אלתו ולא בנן: קצמו מל ולא חטל כי השם סומך ירו' אסרו חכמים וזכרו לכרנה בקטן חכמים למשת שלמה עם אחאב וירבעם: יצאתה בת קול ואמרה אלתעו במשיח: וזכר ביצאתי זה הענין בהרבת מקומות ולא באתי עתה לדרוש כי אם להביא ראיות ברורות לעיני מי שלא הוכח בספריהם: כי אפיקורוס ישראל כל שכן דמקדסי: כי נירשאת רואנא חיתוסל משני קולמות עם היות רואנא מרדכי הסתדרין וחיתוסל שהיה רבונו לחיובי חכמתו כאשר ישאל איש ברברי האלהים חלם ריבוי ענפי חכמתם אשר נרלו ונברו על שרשי ב' עשרים המינים: וסי יחש ויפקד נמר מה שהזכרתי בפרק הזה כי אם בניי נחשים בניי סוררים בניי לא סוקן עם המלאים נאה ונאון ותועבת השם עליהם נאסר חד מה ראו ענין הענין ענין ענין

חפרק השלישי

לחדיני השכר הנרול אשר

נשתבשו אלה האנשי' בהושעכם

כי דרך ה' הוא חסד וחסד המביא : כשהגיעו אלה האנשים אל בני החבובים החיות
 חשבו כי ידעו נקמת האדם בקצצה ודם לא ידעו את מקומה הבנוי במצר כשת
 רבינו עליו השלום הודיענו נא את דרכך חסד המביא אשר הוא חסד
 לחבת הצלוחות וכן פירשו במצד דרך על השלום דרכך ה' הודיענו כי
 היה השאלה בקצצה ובלשונה ואמרו כי מאלה השני תמות ידע השם ותבדק
 חזו החכמים העליון הסבוקש מאת כל נוצר : אף לאדם טב שומעו : אף
 לנפח קרש שלם מורה קדושה אשר אמר הדבר הזה : ונימשה רבינו
 עליו השלום שגזר את פרעה ואת חמיו : ועשה עשרה נסים במצרים וקרע
 את הים לבתים עשר קרעים ודבר השם יתבדק עמו פנים אל פנים כאשר
 ידבר אש אל אפרו היה עתה מאת השם יתבדק בתענון ובתפלה ש
 שיוודענו חסד המביא אשר היו תבטון בקיאים בה סכנתם עד ג' עולם
 וזכר הכיב עליהם חסד אשר וזלשטו מכין עלי רבירים הנקלעו ורשמו
 בחקירתו יתר משה רבינו עליו השלום בתורתו כי לולי מצרי תבונתו
 וסחקר שכלונשאר במחשך שכלו ולא יצא לאור סחיתתו ותכנס יוסף
 זה לסדרת הנצרים באומרים כי גל הצדקים היו יודים ואומרים עד כא
 משמים וכפר עליהם בסיתתו עד כאן לשונו ואב חבת רפאליסחים
 היה שלמותו ומאמנו מדוע היו כלם חכמי תבונה והתרבות לייסיה
 בעינינו שרשי הכפז והקדוקיה ואסור דרך צחית כי היות לשרש ללכת חסד
 הצויות כעיה שמינה לא מן היו ולא מן חלילה שסמך ודעיתנו
 ומסוללה .

אורנו החטא באומר בן י' לברא דני' דמך בל' דעל
 בעינו מרדכי השליחות אם כן מרדכי הם נפיל עשרת ראשו
 והוא חסדא ישראל ונתינה לאדם אולי אם יאמר לי אדם אין
 דבכה בארם אל תאכן שנאמר והאדמוני חסדים מארם ויש חזות בארם
 אל תאכן שנאמר מלכות ושריה ביום אין חזרה וידוע כי כל חסדי ישראל
 הבתולים כיון הוה באלו החבבות אע"פ מעשים לקרסולו חסדי ארם וידוע
 אומר ביד בפיק ההפסד אשר בין חסדי ישראל לחסדי הארם כאלה הירקות
 וכל הבקרא והמשינה והחלמוד לפי דבריהם מעשים וסגלים מלחשט המעלה
 הוהא איני יודע אם נפל טעות בספריהם בפסוק מנע דבריו ליעקב וכו' לא
 עשה כן לכל נוי ורם קורים מילים דבריו מיעקב כי בני אדם אשר אין להם
 עסק בשנה וילמוד חסדי באלה החבבות ובני ישראל בעשים כל ושיהם כס
 לא נשאר להם פנאי לעבוד רבש החבבות וסחיקות רבתי הפליטות ואם הם
 קורים בכקום חקיו ולעפשו חבבת וסחיקות רבתי הפליטות ואם הם
 דאמר לא עשה כן לכל נוי : וכבר עקב עליהם חסדי ולי' וידוע נד' מה כדור
 הלה הנבואה נמצאו בעמי רשעים שועלים חסלים כסד החודה וקדושה
 ה' א"י ויהי בקרא והודו שלש חלמות וארבעה כסמי הנביאים יקדוה
 כמעד לשנו עד תום כל המלה מלעז על הפסוק חולק על הקדושה הדברים
 והנצחיים והחוקים בחוקי רחם הלהשה באסמיות חסדות וקדושה
 שוויפים והנה אלה דעלים להפסד קדושה ודוע מיתורם רעים וסדאם
 סרם עכ' והרביד הוה מיעט להכין סאפס ואי אכסר ל' אדם יש חזרה
 בארם אל תאכן וכו' מיתורם כן אלא בעבור שחבבי ארם נעלמו כן
 החבבות היעוצות להקדושה דקדושה הפך רבבניו דאדמוניו כי נעלמו חס
 להרים ולחלל חסות התורה הנבואות והנצחיות וכו' שנאמר כס' ואולי
 יבואוך דבריהם אשר חסדיהם רחם עם החסות לראבן כי יש אולי סמיות
 כדבריהם על אפי' אל תאכן כן מו' התורה האלהי' ביה חסדיהם אולי
 נבנה שמים על הארץ ולא יוכל שום שכל אנושי להבין אלהי' ואמר רשון
 הפסוק אשר נבאלו נבערו בהבנתו הוועמנו אנו' כי ידוע וסמא' כסד
 כי הנצחית תורחמו דקדושה תחלק סהרנות הפצאות כללו מו' סט
 השנחות הם השנחות כל מין הבח' וקדושה באישים ויב' חן בקדו' ראבים
 קד' כתיב בעינו ווה הוא חסד הטבע : והשנחות סחיקות כסד אשר נביל
 סאפס הכי' וזו תביל סהרנות הטבעית והנצחית השכחת לא המאה את
 המכול ולא הפכה את עמי דבסר ולא נודה את ממה להפך עד כי יש חבבות
 שמים על הארץ כן נבנה דמנות החזות להנצחית הנצחית אפי' נכ' היא
 למעלה כן הטבע כי לא יתחייב נבנע שימת האיש האנושי דפי' כסד :
 אונל חלק ורם' אדרבה פי' הטבע היה ראוי שיתחוק טבעו כי כל אבר

[illegible]

הוא לא חובן בשלישית אם לא למדת חכמת הטבע או חכמת הרפואה והשקד
 ובה הלכות בחלבוך צרכיות לחכמת התבונה ולחכמת הרפואה ועלה טעם
 כל בכם כי אלה החכמות הם העיקר והוציאו כל ימיהם בהם ושכחו תורת אלהה'
 והשליכוה אחרי גזוהם אל בני לא טובה השמועה הזאת אשר אתה שומע כי
 אמת הוא כי חכמי ישראל היו בקיאים בכל מה שיעצרך מהחכמה להכני' התורה
 והתלבוך כי גם בשבעים לשון ובחכמת הנסוף היו בקיאים אכן לא היו
 מציאים יסירה בהם כלל כי אם בעיות הבטלה היו מקבלים אמתת הבריות
 מהחכמים אשר קבלו מהנביאים אשר הם קבלו מבורא העולם לא שהקריבהם
 הרקירה העצומה אשר כלו יסירה בה חכמי האומות יען כי זה חלקם וזמלתם
 לבד מאשר דוד עה לא עשה כן לכל מי ואמרו אמיאמר לך אדם אין חכמה
 באדם אל תאמין שנאמר והאנרתי חכם מן האדם אכן קבלו אמתת הרבדים
 ההם כפי הנביאים בלי עיניה תעל כל יומה מהחוקרים בהם כל ימיהם והיו
 כתפארים בהם לפני המלכים אשר תכלית תפארתם אלו החכמות כיו שלא יחסר
 דבם התורה דבר באומר ול' כי היה לו לאברהם אבינו עה' בתרומה והי' ברך
 את אברהם בכל שאפילו ברתיה לא חסרה דחטא יודיע כי ביצחק יקרא לו
 ירע והוא העיקר כי הבת ההיא ואם שבה בה לא הוטרדה בתורה כפירוש יען
 כי לא היה עיקר שחתו בה כן חכמי התורה לא היו חסרים דבר מאמתת
 החכמות ואע"פ שרתלבוך כלא מזה אומר קצת רבדים העיזה אפוא
 הזרמי אמתת רבדים מלא ואמרה יהוראי בתונא רלנא ירעי במסכת בבורות
 שיק שמיין אלו וההוא רבני ישמעאל ששאלו לו חלסדיו כמה אנשים יש
 באדם ואמר להם רבה' ביקו ומצאו רנב' אמר להם שפא באשה' בדתם שיש
 שני צידים ורבי רלמות ועמדו על אמתת הטיעם לבכה הם יולדים ונגזרם
 סבילן לבכה מציאים פירות רבדים אמתים אשר לא הייתה עין חכמי החקירה
 וכל זה כקבלה מה אלה בלי עיניה ועל כלל והוכירו בכר' כי פילוסוף אחד
 היה הגל לחיובת עם רנ' לפני הקיסר וחקר לבמה טעם רחש מוליד ולא
 הספיקה הקירית עד שנסה הדבר ורמזו עים נקבתו ברבי' ומצא שהוליד לו'
 פנים ובה טעמו הסוד הוא השכלתה' לבד לפני הקיסר על רנ' ונאל לו לפניו
 לבמה טעם רחש מוליד ולא ידע להטיב נהרנבו פניו פניו בו רבני יהושע
 בן חבית אל כדוע מניח דולמות אמר ליה שאלה אחד נשאלתי ולא יכלתי
 להשיבה אמר ליה מה היא אל לבמה הנחש מוליד אם מביכה נחלל כחיה לא
 לך מן התורה ארור אתה מלך דבדבה וכו' אם מביכה נחלל כחיה לא
 כש' אלא כקוץ ררעה אל הברכה כלימוד הקיט דבדבה אל רחש הגלגלית
 טמאה מול דלרשעים יום ולבהמה טמאה יולדת לנב' דרש ונחב' ארור אתה
 מלך הברכה ובכל חית דעדה כשם שרביבה ארורה כן דרעה דבעה' נדך רחש
 ארור מן הברכה שבעה' כששם' הפילוסוף רחלל לרש' הרבני בנותל אמר

החיים

דבר שהצאתי בשבע שנים באות הושיסה לי בקנה א' וכן חקש כל רבתי חמה אבל עקר העיקרים אשר היו חוקרים בו כל ימיהם הם התורה והמצות ואלה הנבילים משלימים תורת ה' אחריהם וכל ימיהם כלים באלו התכונות דומים בעיני לאנשי פתי וסכל אשר ראה אותן א' היה מתעסק בעשיית מלבושי המלך אשר הם מרוקמים בכל מיני רקמה אשר בהם חכמה נפלאה והוא חסד להיות מהאומנים הנושעים מלבושי המלך וראה כראשונה ששים וססס וחסיס ששתן והלך ולמד אומנות הנפחים לעשות שטישים ומחטים וחכמת הנשים לסודות הפשתן וכלה בזה כל ימיו ולא זכה ללמוד האומנות ההיא היקרה ולא ידע הענייני עיקר האומנות אינו זה כי היה יכול לקנות שטיש וססס וחסיס ששתן בדבר מעט בן אלו הנבילים הוציאו כל ימיהם בתכונות החיצוניות אשר הם חלק האומות ונחלתם והם חוקים מתורת ה' ומצותיו אין להם לא מסכתא ולא פסק ולא כשנה שיוכלו להתהלל ביום הסיתה אשרי מי שבא לאן וחלמודו בידו עליהם נאמר דור סודר וסודה דור לא הבין לבו ולא נאמרה את אל דתו כי סלאו מקדם ועיניו כפולשמים וכליו נכרים יספיקו צורת עזרה :

הפרק הר

להודיע מהו דרך יי ואחרי אשר החסותי המכשול מלמדך ונעלתה דרך ה' העולה לבית אל ונעשית המסלה מאלוה והיא כי תבליט המכשול מאת בני התורה אשר קבלה ביד שיש הוא עשיית מצוותיה בלב שלם ויריעת חלמודם על פה כאומר על פי חכמים חאלה כחיו אתך ברות לא כחיו אתך ברות כי אם על דברים שכל מה ואסור אשרימי שבא כאן וחלמודו בידו ואחרי החמודים רבי יצחק על לבו ב' דברים האחד והוא העיקר אהבת הש' וראתו ורחק אמונתו אשר התרקה בשללו מצד המעשים הטובים והב' לשיטת שכלו ובהירותו מצד היותו מפלג בשדשי מצות אלהיו כי בהם מן המפלוג העצום והרקדוק הרב אשר לא יטועה ואלה השני עמורים יבנו את נפשו להרשם בה אספות תלוי' וסודות' ואוססם ולי כל העוסק בתורה לשמה וצליק לוצריו תורה ונעשר כמעין שאינו פוסק את מימיו ובהר שמתגבר והולך ודבק בו הצור האלהי והיה כבני עליה ויהיוף להתרבק באהבת השם יתברך אהבה רכה ועצומה ולתקצר בקשר המצות קשר נמרץ ואספיק עד יראה עולמו בחייו כאוססם הנביס' וזרים לבר על כותאבזה אשרך נחלההרד שיעלך דעות בחיך ועל הסדרנית האלה שיהם ר' במרתות הסולם אשר ראיהקב' אבנו עה אט מתפללין בכל יום אחריהובינו הסדר הגדול אשר עשה לנו כוראנו יתברך בתמו עלינו חיתתו הקדושה למען שמו הגדול ומכונת אבותינו אהבת עולם אהבתנו וכולו ותן בלבנו בינה להבין ולהשכל לשמוע ללשון וולסר וכולו היו רוציו ב' מידות עשיית המצות וחלמודם והתנו על הכל בלב שלם ובארהב' : אחר כך הוצרכו הסדרנה הנ' והיו ידועת סעמי המצות אשר אלה האנשים והוקים סגר

צור

כחוק מוחסר צור אלה ה' אלהים איך יתארו בחכמת התורה ואינם יודעים
 שום שם של צור אלהינו בה' כי אם דברים קלים מאד אשר כרום שלם הנקל
 אשר לוי דבריהם יתחן ה' יוספים על נביאיו השם כיתרון האור מן החשך כי
 באשר יקשו התועלות היוצאים ממצות התורה לוי דעים אל ספר המדות
 שיעשה אדם ראש תכנין ויחן כמין את הד' וזאת היתה סבה למאוס
 התורה והמצות בעיניהם וכענין כל שושיהם ולחשוב כי עבר דוח השם מאד
 ובזה התורה אל הנטיה העל סופים גם סדירות שאתיו של הכ' סרו לנמרו
 ואין שתי דעות בעולם שיסכול שזה התכלית העליון כתורה חתמים והקדושה
 אשר היא שמתיו של הקדוש כרוך הוא באשר אשגהו כי ידע שמי והם
 רבים לנמרו מאד החכמה ושל עינים עליה ואם השי' נוסד עלי עוד אכתוב פני
 לעינים ול' את ר' כי הכינס אל הלעג ואל הקלס אל הנטי הקבלה ואחשוב
 על הענין כי סוב שייד ונכס דברתי עד הנה קצת ח' צנאות תעשה זאת
 לפי שכן תביד ברכיו לנכס כל' תקנו אנשי נכס הנדולה והאידה עיניו
 במצותי על הסדרת ר' וישלך לחסות וכי ס' שלם ולס' אל התורה בלב
 שלם עיני הוא בח' שגנו מתגלית והאידה עיניו והחשוב כי זה האסר
 על טעמי המצות אשר את עינים אותם ויודעים חלסורם ואין גנו יודעים
 טענם את מתחקים שיעטו ואכילת חור ובאשר ישאל העיר או אומות
 העולם מה טעם אין לנו חשבה אחרת כי אם ככה צוה לנו בוראנו והוא חשבה
 עמי הארץ לא יעשונן חכמי הפילוסופים כי יתארו בחכמתם לשעם כפני
 כל שר וידון חשבו חכמים וכבר כתבתי שילוח אשר דור ע' כך בטחתי אל
 אבותי הקדמה לשאלת יריעת דרכי השם יתעלה שהם טעמי המצות
 באשר דרכי השם הודיעני ובאשר יודעו אלינו טעמי המצות ויריעת תאמות
 אשר הם הנלבי איד יקראו אלי ויענם ואשר כל האומות רק ע' חכם ונכון
 וכבר התקדמו אלה האנשים גם על המסק והפנו בו דברי אלהים חיים ועוד
 אכתוב עליו אם יעזתי השם יתברך לשען שמו על כן אשר והאידה עיניו
 בענין ח' ואיך ר' חזקיהו העליונה סדרת המולם והיא חזק האהבה
 בע' חזקיהו יעזם הקשר והדבקות היוצא והצומח מן הסדרות ודבק לנו
 בתורת ח' לכתב לאהבה וכולי לשען לא נכוט באשר נך בטחתי אל אבותה
 ולוי שאלת הסדרת היוצא מן סדרת האבות והנביאים אשר הם בעצמם
 מן השלש סדרות האבות והנה י' נצב עליו וכבר פסקה סעטו בעונותינו נכמת
 דורות האחר לרבי על הסדרת ה' דע כי אפילו שאל יונה הארם בחייו
 להיות סעטו עליהם וס' תקוה לאחרותיו ויששכר לפקולתנו כי ואכן בע' סלאתנו
 להיות נסירות התורה אל הנפש אשר נקשרה במצות התורה ובתליכורה בעידה
 בחיים אחר המורה שהנחה העולם הבא אשר הוצרו ברכיהם צדיקים
 יושביםו שריתם בראשן ונתחן סיו חשיניה העמדת הס' חלסור
 המצות

החיים

המצות וההנאה ודיוקת טעמים כפי שאמר במידות עתיד חקקה לנלות להם
 לישדאל טעם חזקה וזו היא ההנאה מזה השכינה והמשל הקרוב להבין
 זה למלך צוה לעבדיו להסדן כל המעשים ושיעבודו בהם ויהיו חסידים וחסידים
 יקרים סודם וסודם על דרך נס כי כפי חובבי הכלים תדור מעלת האיש ביום
 עשות המלך הנסים וכן כפי על ידיהם הנהיגו אוסדו ויהא זה
 איש אל הענין קשב ה' חשבו ויכתב ספר זכרון לפניו וזהו ללואם אשר
 אני עושה סודות וחמלות עליהם וכו' ואחרי מירש במה יהיה הדבור אשר
 יקשוב השיל ויכתב ספר זכרון לפניו וכו' תורת משה עבדו אשר צוהו אותו
 בחורב על כל ישראל חוקים ומשפטים ספר השמיעו ספר הנפש ומה שאחר
 לא נאמר כי אם חוקים ומשפטים אמת כי אלה החסידים נכליבם בזה העולם
 ויבדלו להשתמש בהם ולהתפאר מה שאין כן במצות אכל בשר ידנית שבר
 מצות בהאי עולם לא ואר' יוחנן היום לעשותם וסוד לקבל שכרם ועלות
 הזכרון אשר יושבא לכאן ולסודו בידו אחרי אוסדם ראיתי בני עליית
 והנס סודים והוא נאמר אם על פי שמענו בני עליית והם אשר ראו
 עולםם בחייהם הקדושים אלה והוא יענם והם מתפארים בעולם הזה ומתעללי
 לעת' עמו אשרו מי שבא כאן ולסודו בידו כי אעפ"י שלא יראה עולם
 בזיו וראהו אחרי המות ועל זה הזכרון במתובות עמי הארץ אנס חיים ונצח
 רביו הקדוש על זה האמר עד שמצא לה' הפואר שיהם חזקת' בני התורה
 וזהו ע"י ביאר לנו כל זה בארובה באותו הסוד הקדוש אשר התפלל בו
 אל השל' וידוענו דבריו שהם טעמי המצות באיסור במקום אחר גל עמי
 ואיסור נפלאות סודות' ונאמר אחריו הסודות הנלפני שלא יחשב כי מי
 שלא השיג לסודותם אכזה תקוהו אחר שזהו התכלית העליון מזה האיש
 וראה השם יהיה מושגת בעל' הדברים הפרטיים אשר הזכרתי בזה השם עין
 ואל ידעו לטעום לטעמו וזה אשר יכחד דשיו לא אשר יבדל ידא ה'

 ובההוא הרקנפנו בטוב חלק וזכרנו לפניו אחריו דרך אל פניו יעליל
 וזהו לשל הנפשו אכזה הנפשו אשר עליו אשר נפשו בטוב חלק סוד ה' אל
 ליהוה כי בעל' חיה להם רבה השל' סוד מופקד ביום ולסודו וישגוהו
 אבל לא ידעו טעמו ודבר' וידועם לעת' כי הוא עצמו דע' ודע כי דרך
 הראשון דרך הרקנת בניגשת לבו הוזהר הדאגות אבל הוא דרך ארובה
 ומסודות כי לא היה עולה בה מאסאמה בחייו כאמר אחר הוצא בחייה עד
 שהנפשו נראו לאותם כי ארסו ראשונים אלויהם ולכזה המצא כלם כי אם
 אחר בחייו כי העל' עד אספד טעמו ואספד חזק וסוד מושג הוא
 דרך הצדק יהם נכונם המורה הוא דרך אשר חזקת קצת וסוד
 והיות נכרא האדם בעל' רבני לדרך הראשון דרך החקירה והכרית אחר
 חכם במעמדו המה לדרך הסוד נאמר כי אם חלל' חידד רעיון אבני

אור

הראשון לאת המעלה הנפלאה לו ולורטו אחריו בעבור שהלך לדרך הראשון ולא בועט ארבע עשר נפשות רבו מצד הדרך ההוא ורבים השיב מעון והנכם חתם נפשי השכינה ולסיבך וזהו הכי' בענין הכ' הנפלא אשר בו יוכלו לזכות כל ודעו ולא ידעת מהם איש כי אם אלה הנפלים הנם גנים מאחורי השי' כסאמר הנביא למען לנו אחור ונשכרו ונעקשו ונלכדו אחרי אומרו כי מלאו מקדשם תעניתם נפלישמים כי הדרך הראשון הורישו אברהם לבני תפלגשום וישלחם מ'ל יצחק בנו קדמה אל ארץ קדם ותנהיל לבנו ליצחק הדרך השני והכיבוטח והרשעים הללו הניחו מאדתם ונסגנו אחור ארצה אל ארץ קדם ועל זה אמר דוד מלכנו ובריתו ליהודים יסלהם רכבות אשר היא רכבה לתורה ושניהם הכנה ליהודים שאחר הסוף וזכר העירובתם הוזהר כי על החתומים בכרית קדש אשר שברוהו כראוי ועש' תורה אשר היא הכנה אליה באומרו ועקב כלם צדיקים ולכן אמר כל ארצות ה' חסד ואמת לתוצרי בריתו ועדיתיו ולפי שדוד לא נזהר בזה בראוי אמר למען שמך ה' וסלחת לעונו כי רב הוא :

הפרק הח

לצור על העיר אשר בה בט אלו האנשים

סברותיהם המקולקלות : בנסוע האנשים

האלה מתחלה שקדמה לעולם ודרמו אחרי ההבטות חיצוניות כצאו שתי אבני שהם שתי אבנים טובות וברגליות : האבן האחת והיא האבן הראשה מציאות הטי' כי נתבאר להם בסופת לעקר ולשרש רעת האפיקורוס הכופר בסבת הראשונה : והאבן השנית הרחקת הנשמות לעקר ולשרש סברת המגשמים הרשעים על ה' תועה והיא אמונה עצובה לא יערכנה ורכ וזוכות לא תסולה בתם אופיר כסאמר התורה ונשכרת באר לבשותיכם כי לא ראיתם כל חסונה י' אושיד משה ובני ישראל ואמינו בה' ובכשרה עברו : ודבקו בארצות רש' כי נתבאר להם בסופת מה שהיו מאמינים בקבלה ואם בתחלה היה השטן ואיכות העולם סינין אותם עברו לא ענו עוד וישיבו יד לפה ועתה נתן להם הכל חכ' פניות כידם רפה האחת כנגד האפיקורוס : והפה השני כנגד הבטות : והצד לרחבונן ככת הסלך רכלה היפופיה תורחמו רקדוטר ובעצמי נפלאה שתי אבני שהם הן רנה תקונה ותנשיותה הן הן יס היות הן הן מעשה בראשית הן הן מעשה סרנבה כי האבן הראשון רבוב הראשון מעשרת הדברות אבני סהר כצות רסה ונטאר רגלא כר לרעת מצאו' רשע אחר הוא יסיר היותות ועבור ההבטות והאבן השנית היא רבוב רב' לא יסיר לך אלהים אחרים ואילו הכני רבובים שבעו ישראל מתגבורת הכופת אשר הכופת העיר עליהם על כרם על הכינים ולהודיע יקר תבארת גדולת אלה הענקים הגדולים נצטינו לשים אותם לטוטפות בין עינינו וליבותכם על סמות ביתו יבילו : ונצטוו לקוראם פעמים ביום שמע ישראל ה' אלהינו

החיים

ה' אדר ועתה בני שמע בקולי לאשר אני מצוה אותך. דט אוקר ושבע רבתי
החכמים האלה. ולכך תשית לעמי. אמת ואמונה כי אלה דעתי ודיועות
גדולות וטובות לרשיב את אפיקורוס. אבל כד נעדר לכך שראנו בעינינו
ובאזנינו שמענו כי אויאלה שתי האבנים בני נגה להרחיק אלה תאנשים מעל
חורב אלהינו כי אחרו שמענו בנקעת הרבמות אלו השתי האבנים אשר
חשבו שדן הן יסודות התורה וקקרים רבנו בדם לאהבה. השא לרבנשים
מואבות. והכלה ימיהם בת מלך הקדור וימאסיה לא נתנו לה שארה נסותה
ועונתה ולא התעסקו במצות המעטיות סבה ולוליב תצית ותפילין ותור
המצות האלהיות כי עלה טינא בלכם כי אלה חלק רבמן ונחלתם אשר לא יצירו
מושגל ובמה יתרצו אלה לאבנים שנישמים הלא בשיטת נפשים הדומים להם
אבל הם רבנו במושגלות כי כד ידמו לסלאבים המכירים את כוראם ותין להם
שום מצוה מאלה המצות הנפניות. ודעה עזר מזה אחרי שמענו
רבש הרבמות לחשו זה לזה האו נא כי אויזענו כי טעמתי מעט רבש הזה
דפתרו על שתי אלה האבנים כמה פתרון בתורתנו דקדושה האלהית מסאמי
שכלם הקל. והפנו כל התורה לפרשה על פיה הכל. אשר ממנו נתבאר להם
יסודות התורה אשר חשבו עצמים כמו שצחק עליהם הרבם. ויקומו להקדור
באמרותיה ולשלול מצותיה כמאנו שכלם הקדוכולי. ולכך לא זכרו אלו
האנשים כי אלו השני יסודות ואם הם גדולים ועצומים הלא בדם נשתתפו
עם הפלוסופים ועם חכמי אומות העולם אשר קטנם עבר באלו הדיועות וית'
פסחני חכמי ישראל. והמאמינים באלו כופרים בחרש העולם וכרפנחה
ובנבואה ותורה מן השמים אשר הם העיקרים העצומים לתורתנו דקדושה
כמו שאבאר בסיוע קצת דשמיא. ואלו השינה יד החקירה אלי יתר העיקרים
העצמיים לתורה העולם אשר תה יסוד היסודות הנסיד התורה ורבות באמת
ואל שר ועונש ויכרחין. ותחית החיים שרש נעם מתחייבם כדסוד הנדול
הדומה העולם הרבה הנדויות כי דרם כי אין ספק אלא שראמנה באלה ה
העיקרים אשר הוכרתי. תביא את האדם להתרנב בנורה אלהינו ובמצותיו.
אבל אחרי אשר על כדנו מסך לראמין חרש העולם ועד תענית ותור'
מן השמים על דרך אמונה מה רועלנו בדקדקת מצאיהםם יתברך ובצות דרע
מה שתיב את אפיקורוס. לא לאלה נצטיר כי אם למרבים רשעים את פני
השם יתברך. הם העלילים אל המדרגה הרביעי ספרותית הסיוכ אשר הוכרתי
אותם אשר לא יטו אנה ואנה מאהבת השם יתברך ותורתו. אף על פי שישמעו
דברו הפלוסופים וטענתם כי כבר נתחזק באמת מצד משיגה המצות אשר הוא
מצות האמונה מן הכח אל הפתל. אבל אלו ראשנים אשר לא נתחזקה
אמת השם יתברך. ואמונת מצותיו האלהיות חשבו ללכוד להשיב את
אפיקורוס ושבו הם עצמם מפידורוסים קתצים בנטיעות מלעטים על

אור

המצות ועל קבלת המצוות וכי יקרים הציונים והכתובים אשר ברו מלכם ואשר ברו אלהיך ישראל אשר רעליך מארץ מצרים כי כאשר יצאו מן האמת אל הרקירה לברו שלם שלא לראשית כי אם מה שנתבאר להם בסופו ואלו המצוות יקרים האמת והכבוד נסמך בהם או לפחות נסמך ומצאו להם בבקשה הנגזרת אפשרות רבות העל המעלה אשר ברו מלכם המצוות שמעאל וקראו צדוק החיים ועולם רבא ונסמך בו באמר ובילדו נברס יספיקו ואין להם עוד חלק גדול בצלח ישראל ולא בתחית רבנים ולא ביום הרון ולא בנע' והנחת הורא ואותם הרבה סולקו הסמך אפשרות הרבנות אשר רלעיו עליו האחרונים ואשר יהיה נספור חקנות עיניו האמנה לגמרי ונעשו פילוסופים נבחרים מכות נפגם סת נבלס וזהו אחריתם מכותם לא כאלה חלק וענב בניצור רב רוא בורא רשעים וניטרים הוא היסוד רעיקרי אשר בו נתייחדו מן רפלוסופים הסבולים מן קרש לקרשני ידועת במציאות השם נברלו מן ראש קיום האומר כי הכל במקרה אשר לשיעוט אנשי זאת האמנה נברת נכסלה נכש מן העולם ונשתחמנו עם רבני רפלוסופים החשובים ועם פתחיהם רבנים ראובנים מיה' אשר אששע בקולו כי סמינים היו במציאות השי' כמו שפירש הרשב"א ול' ואנכי הנאתי ראיות הנכסותים על הדרשות אשר לי ונחית העינים נברלו מן רב' סופים ומכל המצוות אומות העולם ונשתחמנו עם ראובנים מבינינו ושמעאל וארכובנו נאות משה וחור' מן השמים ותחית רבנים נברלו מכל האומות כמר רברו ליעקב חקיקו וכו' .

האמת כי להיות אלה העיקרים האחרונים אשר רבתי עומדים ויוצאים כהעקר הגדול הדוש העולם ואומות העולם לא וכו' להם ונמצאו תכליתם על אצל דרוש העולם וכל מן אחר מפרקו סעליהם על ענין מצות שנעשו בני נח נמצא הקום סביר העולם ונשארו אנחנו יקרת ישראל נורלים כל העיקרים במציאות האומות לעדת את ישראל אשר באת בשירנו כאוכרו והיו סבירים אספקדנו והם סבלה אשר לא יעברו יאכרו באוכרו ואחכתינו ליספחת בנכסותי . ועל העיקרים העצמיים סלחתנו דקדושה נעשונו נכסך אנכי ולא ידעתיך שבע ישראל לא על מה שפירשו אלה החכמים בעניניהם רבני רפלוסופים מים שנתבאר בסופו אינו נפל בו כצוה דקדושה שרפט דבריו הול' אינו ולא יתיר דך מני רבני ר' שבעטם ופירשנו כמי נסבת הביטחון החרח' חלילה לאל ולסבת היר צריך לבוא נקולות ולפירוש וההר בוער באש עד ליב העולם עליהם נאמר ורפתים רבני אלהים היום .

האמת והאמת כמסוק אנכי נכשענו נעשונו להאמין כי אומות שנתן לנו התורה בברס כי הוא אלהינו אשר הוציאנו מצרים אשר ההוצאה ההיא ראיה על דך שרעל אשר אל' להבאר היסוד הנורול הזה בשוכנים ביאס נאמן שהוא נור' היום . נמצא כ' וכל רבנים נכסו עניניהם נביר

המצות באר היטב: זה במאמר שמע ישראל טעמו ודרכה הנכונה וזה
היא פנה יקרה ואמיתית שכלית ואין לזנובה דרך בלתי ישראל על דרך
האמת והיא יסוד אשר עליה נבנית כל הקבלה בעצמה בראשית ומעשר מדכנה
איננה עיקר זה הפסוק ואם הוא נכללת בו כי עיקר זה הפסוק להאמין כי אין
שם השם אחר אלא הוא אחד בשמים ובארץ ובג' דורות העולם וכלנותו בכל
משלה וזהו עצמו הרבוי רמז לא יהיה לך אלהים אחרים ונאמר מצות עשה
ומצות לא תעשה נבו שבא במצות השבת ואעפ"י שהאמת ער לעצמו אבא
לך ג' ראיות לעקר סבבתם פנימית להסמך אדרו המצות היעניות וכלל
ברב כאשר נשלו דמה והפסוק קצו רחוק ורמזות בעבור רוח מעט כמו
שהודעתם כי מה שרדו וירדו ויעדו רש"י הפסוקו בשאר העינים:

הראשונה הפסוק הזה כצוה לכל ישראל ואין צוה רש"י לכלל ישראל אנשים ונשים וסוף לחקור בחקירה אשר אשר כאלה לא יבשר עליה וכו' בהיות הרקור רבת הסמכות וקדושת רסנה י ושבתי לאחד מהנביאים אשר עשו רבה מהנביאים האחרונים אמרו כי אשר צנתבאר לו לאדם ראשונה בסוכת אין לו ענין עליה ודכ' יושלנו ב' חוקים דוש השמע וחוש הראות ונניחם בלכ' השנות חוש השמע בל לקבלה ודוש הראות לחקירה השכלית כאמר וראיתי אני בלבי ההנהיגני ברוצני אם כן דוכש פירושי שני היה ראוי לומר רצה ישראל וכו' היינו מפרשים החקירה השכלית ענינו שאמר שמעו ראדקבלה והאמנה בה י ודכ' כי רסנינו הקדוש יבורכני המענה והתלמוד הם היוצעים אמתות פירוש המעות ודכ' כי כמו שפירש בעל ספר רכעות ויבאנוהו הפסוק קבלה עול מלכות שמים כי מלכותו בכל משלה וס' כוונה הפסוק עשיו ולמלכות כי נצטוו להיניח עמרה מלכותו על תורה וכו' על נביאים וכו' של נביאים ומסיים בעל תורה ובתורתו ה' אלהינו בתוב לאמר שמע ישראל וכו' אם כן עיקר זה הפסוק כי אין שם הפות אשר כי אם השיות ה' לבד ומלכותו בכל משלה וזהו עיקר עולם הבא ואולי ארבו עייני ביד אבה נוכח עולו כי אני נבד רבאית ראיות רבות וטובות וטעמים גדולים ודוקים על כל כד שאכתי עד רגד רבגול הקדו הזה הלא הם מפורדים ומפורדים על ספר רשיותי אלא שנתתי בעה רקצור להעמיד בקצרה על האמת הכנסתיו רחיל אשר נוע אלרים בלבם י וכו' למבארי האנשים האלה שכו לארבר בפירוש אלו הפסוק והתועלת אשר מצאו מענין הדרקת השמות תדלר על אן גרין ואין צוהת ואין צוהת ברובותנו כי אין פתויסכל בישראל על הנפש כי נירא בעטס מוכלל ארשון ומכס רני נחיה אלוה כי דרדונסמו על אדם היא המענה אותו ודכ' היא אותו והיא המענה בתורה ובמצות ובסירה אח ביראה ואינה נופ וכו' המלאכים שאינם נוף ולא כד בוף ק' עד אין סוף מלך מלבי מלכים מערניו של עולם

ואם היה מצא ימצא פתו וקם הארץ אשר לא יצויר הרבבות או אשה אשר
היה צלולה תחת ולא חלק לה נבינה ולא חוכל לצויר מציאות השם כי אם
בעל נגים והאשה ההיא חזרה בכל מצות השם ויתברך ותחשוק כלבה אל יוצר
ותמסור נפשה על תחת היוצר בה אחריו שלא יקמה שום עבירה ולא עברה
על ארבה סבלה צרות רבות ורעות חתיה מעלת כליו ספק אצל יוצרה ויותר
כאלה החכמים בעניניהם כאשר ראית בעניניהם שבחתי לסעלה כי הן הנה
הנשים הספרדיות באו והביאו את בעלהן למות על קרועת הש"ו והאנשים אשר
היו כחפאים כאלו החכמות הכירו את כבודם כיום כדו רביה גדולה ועצום
שם לא החכמו כמה שהחשבו אלא היו כן בתפארת היה פחיתות מצלת
איתם ושימור פחיתותם אבל אחרי שלא נמייסו להאמין בקבלה ויצאו אל
והקידר הצמינו ויסורו את בדם נתיחרנו עם רכבי האוכות והכלוסות
ונפרו כל העיקרים אשר לא נתבאר כמות ננין שבר ועונש ותחית הסחים
או היו מסתקפים בדם על בן לא סברו את ארמית נחלת העה"ל על הספק והיו
כן את המשרים אשר אין להם תקנה

הפרק חו

להרוס המנרל אשר בנו בני האדם ליקר אכן

פניהם יסור בנינו ורו' פסיר רק עם רכס ונכון

אחרי אשר האנשים האלה בנו עיר סכריתים ורעיותים בתורה ותהילים
הלכה לאנן אנה ורדבר להודר וצורה ברעיותים הנקלות ויבאו סגס הארץ
ברעיותם הבר' אשר אין רוחם באלו המדות אשר הם מפרשים על
רק השכל בנו להם מנרל ואש כשמים להודר בועם לשונם בנו על שני אלה
רעיותם הציר והמרחם ורעיותם כי היא המרחם ובאמתם לעיני העבים
אשר יסעקו וכו' ואכדורק עם רכס ונכון רנו הרעול הזה או לאונים
שם יסעקת או לו לפה לפה קדוש מפקר במגילות ששבת בשלום רבבות
האלה שובו שמים עלות וסעידו רכסו באר הירמ' וכו' וצורו ונברר רבבות
כאשר הפכו אלה רבדים אלהים וכדל עולם ודברשה רואת צורת
הפר כבדתם כי כמה רבנו ע"ל רצה לכאר להם לישאל כי התחיל העליון
אשר בנצורו וברא העולם ונתנה התורה אינו אלא בעשית המצות על אמת
כזה הוד כל האדם כקדו מנרל ולא כד שוע לפניו אלא חשבת איתא
השם יתברך וילפניו משרא פנים בדרך מלכי כשר ורם שם שר ונרול חשוב
עשר את משרת המלך אשר לאת ששה יעבור על המשרת לא יעשה בן
לעיתים אולפנילים מן מלך הכלים הקדוש ברוך הוא עושה להפר
מיאחל לפתאים וירקד בדם רשעיה על הצדקים באומרים המבים ונדם
לברכה מרדק עם צדקיו בחוט השערה וזה לגדולת השם ויתברך אשר אין
לה קץ כי מלכו בל יאסרו לשאת פנים לגדולים סכרם פן יקומו כלם עליהם

אור

ותהלה הסתלה השכל וידעו אותו ואם היו מתעסקים במצות לא לשמן אלא
 לרבות בהם הכירות שלא יתקומו לשינם או למצוא חן בעיניהם ועל זה
 הוציאו חז"ל אף תאמרו חכמים אנוחנו ותורת השם אנו אכן הנה לשקר
 עשה ונוסד וכבר רעית מה שנכתב הרב הקדוש האמיתי בהקדמת התורה כי
 חכמת התורה כמותית גדולה וקטנות ומעניהם כמו שאמרנו בשעלת
 ססה וכל שהיה קושי קשים לאומות וכל והיה שאמר אכן הנה לשקר וכל
 בלא יד כי בשמיתו של הכה דבר אשר הוא חכמה האמתית ואשר עור
 בלירוש הנה כדבר השם מאסור חכמת מה להם היו כיאר התוכחת שהיו מ
 מתדבקם בחכמת האומות וביאשים החכמה המדרגה הגדולה המדרגה הר'
 גם הוכיחם על מעשיהם מצות אשר הוכיחו שהיו עושים למצותם להאמינם כי
 אלו הלק ההסון שיתעסקו במצות המופניות הרובים להם אשר איש
 בעירו ויחליו וכל כיכל אף יקוב יקוב שבחך בתוך פרשת בפרשת מאנו
 רעת אותו היום ויש כיכלו ויחיה את השל עשיית המצות שלא לשמן ועל זה
 אסר חכמים ויחיה לא יסוב בה וכמו שהתחילה הפרשה בתורתו אל חכמה
 ומצות יציר לברך ויבאר אדליון כי על עושה המצות לשמן מוכרח בסח
 אל זה בכל לך ואל בנתך אל תשן הפך הנבלים הבלים העושים חכמת הקבלה
 אשר קבלו מה אלה בסיועו מתעסקים בחכמת אדם שחכמיו הטובים שהם
 ואשר בפירוש נכר את השם כמו אל תאסר כי יהיו העוברים מההבת השם ויבחר
 או הוא החכמה אשר אין לשעלה מסנה באוסר בפירוש הר' ודבק לבנו
 בתורתך ויחיה לבנו לאהבה וליראה שכן אשר האהבת הוא ועשיית המצות
 רבב אשר הפך סכר זה הנבלים האומרים בפירוש כי רוב המצות אינם רק
 לזיוע אלה הסון מהשליכות הנגלה לוסר הסדות ועל זאת החכמה אסר אשרו
 אדם מצא חכמה וכל המצד לא יסוב בה וכן הפסוק השני קחו מסור ואל
 בסור ונת מסורין נכר ומוסר אשר המשיג לשם הוא עשיית המצות אפילו
 שלא יתבאר סון שלא לשמן ורעת הוא אסר נחבא ויחיה ויחיה לשם שמים
 מרוב ועל זה אסר אל יתהלל חכם וכו' והוא מה שהוכיחם איבה תאמרו
 חכמים אנוחנו הוכיחו חכמים וכו' כי אם בואת ותהלה הסתלה השכל וידעו
 אותו השכל הוא הגדול בשכל עושי המצות והוא האכונה או מוסר השכל
 במוסר קחו מסור ואל בסס והוא עשיית המצות בדרך כי לא עם הארץ
 חסר והוא המדרגה הג' שהוכיח הפסוק והאנית למצותיו ויחיה השם ויבחר
 הוא עשיית המצות לשמן ואם תאמר כי לא תרצה לשינוי לפירוש הוכיחם
 לפירוש אחר הנאונים בוסן האדם ברישכות אשכ ואולי יומר ראוי להאמין
 לנבוא נצמי אשר ירש רביו של משיע שום ספר שבעולם והוא עצמו פירש
 מהו יחיה הש' ח' אשר אסר הלא אכל ושתה ועשה ששפט וצדק או טוב לו
 הן הן עני ואביו או טוב לו הלא הוא הרע איתי נאסר תראה אף ככל

החיים

דברנו לבאר השכל ולבאר ידועני השכל הוא עשיית המצות בדרך נאמרו
 והאונות למצותיו ופירוש חולי' חרדק בעשיות מצותיו וזה אמר כי אם נשת
 מספט וצדקה או טוב לו אעפ"י שלא נתבאר מאותו מספט עקשאו לשם הבו'
 יתברר מס' צדקה לו וזהו קחו מסרנו ואל נסה ננין שבאו לפני עשר ועלי
 וזכה את העשיר שכן הרין או שני עשירים וזה את הנאי אך כאשר דן רין
 עני ואכילין שזכה זה העני וזכי את העשיר שכן הרין ולא נשת לו נכס
 כלל ולא יא מהנבור כי אם סרש' אשר הוא עם הרניים נמבור בתורה לא
 תגורו ממני איש כי המספט לאלהים הוא ואניו בנביאים ועמכם בדרך
 המספט ומשולש בנחובים אלהים נצב עמך אל והרין הנה המסין כי
 שכינתו לסטה בארץ ושהמספט ואלהים ידן רין עני ואכילין או טיבולו לא
 טוב לו לבר רק טוב בהחלט הוא הטוב האמיתי העליון הלא הוא הרע אותו
 טום ה'טו היא ההכמה אשר עליה אמר כל המציר והמצילא ישונו בה הרן סדר'
 אלה המצאעים ולא תשכח אל דברו שקריהם אשר הוצאו הפסוק מספשו
 אל יתהלל חכם בחכמתו שהגא חכם במדות הרן כשעניות כל מקום סתם נח
 לזיוה הפסוק בסתו ולומר כי השכל וידוע הוא חכמת הנמצאות אשר מסת
 שדע הש' ולא תשכח לרברו יונתן בן עוזאל אשר פירשו על שלשה אשר
 התחכם מכל אדם וכן נבור על יואב וכן הרין לפרש כי אחרי שדבור על נרחן
 היותר נבור והעשיר אמילו הפך כמו שפירש הגדול גם החכם היותר חכם
 שבעולם כמו שפירש יונתן שהיה הגדול שכלל חכמי ישראל ואתה הראית
 לרעית קשר הפרש' ומפי' הפרשיות של שלמה אשר הסבתי אותם עם הגלל
 הגדול אשר כלל בסוף המורה הגדול המורה העמית' שילוי הוא ספר קהלת אשר
 בטאו על דרך התקירה מי אליו לברו ואתה יקן שקבל החכמה מפי שבעה דמתי
 ויו נתן חכמה לשלמה הפך אלו האנשים אשר הוצאו הרב' ש עית הרב חס
 ואני שהם סראשי הפתנים ועשו הצדקם כשר האפ'ה חכמת ארסטו אשר נחש
 בחרוש העולם ובהשגחה וביתר העיקרים על כן יצא להם מספט מעוקל לעשות
 מצות התורה ואין וכאפס הפך החכם האמיתי כמורה הגדול שלו עשו בחכמי
 הש' סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו מסיר מי את כלב' ש'
 ונו וזה הענין הנפלא שהאלהים יתבע במספט על כל ועל' זה מאר בעיני
 המלסופים ואולי היה שומע אותו רבן של אלה האנשים ארסטו היה מלעין
 עליהם לעת לא ישיע' אכן כי שלמה החכמה אשר לא תמצא בארץ החיים כי אם
 מאת ה' מפיו ית' כמו שעשה וידורו שלמה ע"ה יתבאר לו במנה המד אשר
 כללו משה רבינו ע"ה בשם הבה' ואמר לאדם רין וזה הנה חכמה והוא
 ידועת הש' עשית המצות לשמן' וסוד מרע בינה והוא השכל אשר הכשילו
 לנסק וזו היא החכמה והתבונה אשר אמר משה רבינו ע"ה כי היא החכמה
 וביתכם ועל זה אמר הנביא כי לא יתהלל המתהלל' כי אם בזאת יתהלל

אור

מתהלל השכל עשיתי הצדק בדרךי וידוע עשיתיו לשמן תהון הירא
 וההכח אשר בתוך השכל אשרי ונעז' אחריכן ולעבור ה' בכל לכבוד
 לשמך וגו' הרי נאמר בפירוש כי השכל השם בכבודו אינו כי אם היראה
 והשתדלות בעצמות עצמותיו בדרך השכל והנאציות העמוקות מה'
 עצה ויש סבת אלה חכ' דברים שזכר אל תהלה כי אם כזאת
 מתהלל המתהלל כי אנו ה' עשיתי חסד וכו' וזה כי כבר נתבאר כי התקדש
 האנושיות כלי חקבל לא חשנינו אם מצאות השם לבר והדרקת הנשמות
 והזכרים לכלי השם פטיו ודע אבל יתר העיקרים העצמיים לתורתנו ה'
 חקדושה הרוכים למצא האופן להוציא כלי לשעשהו כי זהו התכלית הנרול
 לעשות מלכות השם בדרך לאסנה ואלו הדרוה האדם אחרי החקד'
 לכה וכן לשם בהשגה הש' ולומר כי פסקה אצל גלגל הירח ושאינו שם
 שלמות אחר כי אם תדקדק בשכל הפועל אחר המית אשר נפי השנת ירו לא
 בסוגנו נאמן עבר כמו שאמר הפלוסופיה לומר ולמנו יכול להתהלל החכם
 בהכחמו כי תכנס נפשונו ו' והנכור כנכ רחוק העשיר בעשרו כזוה סן החפץ
 אבל אחר שאין הדבר כן כי רגל בא כמותו בתוך הוא יתן חכמה פטיו רעת
 ומכונה לו העדשה והגבול ולסא' ה' תבא ויתגלה אןראו להתהלל כי אם בעת
 שהוא כמחורו וכבר אור' סלך הסכנה וכו' עד צדק ורשע לא קאמר אכ'
 כשה' תהלל רגור בהשלים תכלית בראתו שנברא לכבודו וית' והוא מה שבי'
 כשת רבנו נה' ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל סעך ואולי הכל ביד
 שמים רחוק מידת שמים וכבר נתבאר בלוחותי צוונא בזה כה אשר ה'
 אל תהלל חכם בהכחמו כי הכנויים האלה חזורים לשון כי הכל בא סאתו ואפשר
 הוא והסבה השנית כי כאלה הפעולות יכול להתהלל בהשכל כי אלה הם
 השם השלי' מבראיו באומר מה ה' שואל סעך וכאסרו כי חסד הפעולות וזה
 ודעת אלהים בעולות ו' ואחרי שפירשתי הפסוק סכמים אל האמת ואל דברי
 שרן הנביאים אשר כלם יתקנים סכמו ולא באו כי אם לפרש דבריו תוכל לבחור
 נב' כי יסוד כי באלה ל' סוד נה' כי חסד הפעולות ועל כן הוכיח נ' ענינים
 כנגד ה' החסד כנגד הכחשה כי הוא חסד השם על בראיו כי טוב חסדך סחיים
 והשם כנגד הנבירה כי תכלית הנבירה לעשות סכמים באומרנו אנשי החיל
 ואשר בראיתנו ועל ודעך כנגד העושה כי זהו תכליתה ואתה תבחר
 ולא אנו כי לא בראי אלה להקים כשול מדרך עמו סן ישנו המגדל אשר בנו
 להם כמי שם וכבר נתתי תל' ענין ואבניו וראה אתה הסעיון ש' הנבוא
 אחריו הפסוק הנה ימים באים נאם ה' ומקדתי על כל מול בערלה על סערים
 על יהודה ועל ארם כי כל הנשים ידלסו וכל בית ישראל יערי' לבי
 ושם צוית חרב יהיה אשר רבר ה' עליכם בית ישראל כי כה אשר השם
 אלהיך תרם אל תלסורו ומאותו השמים

החיים

אל תחתו כוונתו הנעים מהם : כבר הקדמתי לך כי כמו שדעלם הנח
לדרך הארצה והמסוננת היא הדקירה האנושית בן רכבת הקדוש אשר חיים
בבשרנו הוא הנח אל דרך הקצרה והמוכנה וראו דרך ה' : לישת צדקה
ומשפט : וכי שובל וקבל תורה ועובר דעה לומר עשיית מצותיה בדרך
ולשמן : הנה ערלתו עמו ולא דווקא לו הברית כי אם המאכל לכו נשאל
עמו ולפי שדעו דורו של יחיה היו מי פאדים כדכמות חתינות ועינים
עסק תורת השם באוסרו במידות רובות ונמים דוד בדרך רשות מאסו חכמת
מה להם על מה אברה הארץ וכו' ויאמר השם על עינים את חרותי אשר
נתתי לפניכם הוא המשל אשר המשלתי העצמו ובלשוננו כי אלה הנבלים
דומים לאיש בצע ונכח הן בעיני המלך : נתן לו את בתו לאשה ודוא רוח
זוננים בקרבו ולקח לו אחרת שפחה ונה לטפיה נדע צדקה מסתה ועזתה
שלבת המלך : וכן אלו הנבלים מן להם מלך מלכי המלכים הקדוש
ברוך הוא בתו מן השמיכולי שהתפארות רחוקה דוד הוא מצידו כי צדק
לעשות המצות בדרך מארכת : ואז קרא אל ה' וינצחו : והתנארות
וחכמות הצונות בעד ובשערת כי רשע יאבה נסבע תיזר ארבע בות
מסייעת רשביא : מאסו בת המלך ודבקו בבת אלנבי על נן אבי ופרכתי
על כל מול בעדלה ונדבם מוח ארמי שנסנו אדרי בתקדושה רפאלה חמר
על מצרים ועל יהודה ועל ארם : נתן סבת וד התקדושת כי הצד השוו שבהם
שכלה ערלים אלה ואלה אלא שצד ערל כפר ואלה ערל לב על נן
היורם אחריון שלא ידמו אל הנח ולא לבדו רדדו : כי הם דרני הסבע
ודרך ה' אשר כם נחיהנו מרם למעלה מן הסבע היא תורת אלהינו בעולם
הבא הוא אומרו אל דרך רגועים אל חלמודו : ודחיהו מר מ באותות
השמים אל תחתו כי יחדו רגועים בדרך כי התורה התנה מן השמים תמשל
על המערכה העליונה וכדוב אנו לומר כי אלה הנמים מעק על הם יסדות
עליו השלם לא בתכמות חזניות לכו דיו חכמים אלא מן גם מתכנה אכסית
הוא תורת אלהינו במעשה ברצונית ובמעשה סרבר הובקאים ובהודעה
השמות בנחן ובפעולתם לא חסר מהם דבר כי אם העיקר הנדוי אשר הוא
התגלות העליון אשר בעיניו נברא העולם לכו עשיית המצות בדרך ולשמן
יתבק : והוא ידיעת השם בצמת כאשר הקדמתי חרה תגלית הברית הקדוש
אשר חתם בבשרנו באוסרו : לית לך לאלהים ולדודך : ויהיה נגמם
משועבדים לקבל עול שלמות שמים ועול מצות : אכלהבני רוח
של ירמיהו דיו שלמים בכל מינו החכמה בין רצונית בין פנימית ודיו
בנשים על הנבחה הפנימית לרבי השמות : ליתלל מן הנחמים
אשר חכמים ונחם לבתה יודעיה אמת על הסוק : חלל
מכלה ושהה : שלו שמים של מקלה

אור

והתעשרתו עד שלא באו שונאים היה ירמיהו עה' אומר להם חזרו בכס ועשו תשובה עד שלא יבואו שונאים אמרו לו אסיבוא שונאים מה הם יכולין לעשות לנו דין אפר אנא מקיב לה נור ואחרניא אפרואנא מקיב לה תיא ואחרניא אפר אנא מקיב לה ברולא אפר להם הכה' ברילי אתם משתמשים מה עשה עפר ומינה שמחתם של מלאכים דין דתוה עביר על נורא הוה עביר על סיא ודין דתוה עביר על סיא עבירה על ברולא כיון שנזכרו עונות ונבאו שונאים ישינו כל כל חד חד מלך וסלין עבירי לו מלה מלוגית אל' לית בחילו דאנא מורס מינה היינו רבתיב ואחלל שרי קרש ואחנה לחרם יעקב חשראל לגרופים ועוד אמרו באינה רבתי כי הנכדחים היו בנשחים כנבחרתם והעשרתם בישראל הוצירו שם מעשי יחדם שהיו יחדם להסמיק לירושלם כל אחד לכמה שנים ולפיו שהיו' גדול סאלו הנסתינות רוא כטריין ההכמה אפר להם אינה תאכרו רבנים אחרני ותורת ה' אהנו אכן באסת רנה לשקר עשה אותן הפגנין והאוחיות הנזולות כי אנכי אנרים שלא ידעיל לכם כלשון אכן לשקר שמדתי כי אחלל שרי קרש ולא תועיל תבסתם ליום מ' ההכמה ההוא מה תועיל בני אם לאשר נרנב באהבת השל' בצד עשיית מצותיו הוא מצוית החן אשר הקדים ארון הנכניאים אשר סרה בכלתו לקיים דציצורה אויברל משה ועדיין לא הניע ומנה אם נא מצותי חן וגו' דרועני כל' וארעך למען אמצא חן בעיניך ונברסו רשותיו והוה שאמר רובנינו רבנים אחר ונלכרו רנה בדבר ה' באסו הוא עשיית המצות מארבה והכסת מה להם ואחר שנתרעס סרם סיעובת דתורה וכלתי וירקם את השל' כאשר הוציאו אפר ל' הכתות יתר אל וזהלל חסם כהנאסו ביום מחר כי תכא שכרם ולא הנבירו ועשו כי אסבאות תוכלו להתהלל בתשובה ומעשים טוב' כלשון המקרישים ול' ידעני האמת שהוציאו ועתה בני הנאכן לי תקח את אביי המרבל אשר בנו בני הארם ותשלך אותם כחוף אל מקום טמא ועשרות רב תקח טוב לי תורת סוף כאלפי זהב וכסף ותעשה לן מנדל עוון שם ה' כי יורד צדק ונשגב י ואביאלך ראיה מרסשענת האחרית אשר נשענו עליה וספקיד אשר נסכנו בה כי בסנה תצא נחש ונכנסם אשר לא יוכלו להרפא והיא צווחת דור עה' לשלמה עה' ואתה בני שלמה דע את אלהי אכך ועבדהו חשבו אלה העממים בעבוד שאמר ואתה כי היה פירי עסו בייחור כרנר אשר נתיחד כל המון ישראל והיא ירועת השל' מצד הרקידה אשר לא ישינו אלות ההמון ואלה העממים מדוע לא ראו סוף הפסוק ועבדהו אולי היו קורין ורי ולכה לא הסכ בו זה הפסוק עם המקור אשר יצא סכנו כי זה רפסוק נאמר ביבתי היסוב וצווחתו הסלבים אביי הולך וגו' ועמרת את כשמת ה' אליהך וכו' ללכת כררנב לשמור חוקיו וסעפטינו וערותיו בכתוב בתורת משה לסען תשכיל את כל אשר תעשה ואל כל אשר תפנה שם ה' והוצירו שלא יסור לבנו מן התורה תמיד ולא ישרידוהו העסקים להסית דעתו מן הגלה היפסית

החיים

והוא אומרו את כל אשר תפנה שם בכל עסקך לא חסיד רעךך כמנהג זה והוא
 סבת ההצלחות הפך בדבר ה' באסו והכסת בה להם ובה שאסר ואזהב עבוד
 שציוה לכל ישראל שסרו ודרשו כל מצות ה' אלהים והיא המדרגה הראשונה
 השכל והוא דנ' בנסוק אם שבו תשמע אסר אחת אמר קבלת ביד תעשה
 והחסר יותר מכל ההסין הזה צריך שתהיה יותר נגנע ובטעמו לכוונת ההסין
 כמו שהקדמתי בפר' השני ותדענה וידענה יותר נוספת ובמורכבת כולם והיו
 אומרו ועבדו כלב שלם והו' השכל ובפשוט הכונה הוא האהבה עצמה המצוה
 לשם רבה' לבר הוא בה שפירשתי כי כל לכבוד דורש ה' החי ביאר תבלת
 הביאור ביה עקד הנדול אשר אבנים טיבות וסתירות ומצות וכעשים טובים
 לא ישוו בה הוא עשיית מצותיו יתברך באהבה ובקבוצה שלמה עד' קבל יחד
 מכל ישראל נתייב בעד הנדול הזה הוא כאמר בפירוש דאם יחד כי ה'
 בחר בך לננות בית למקדש חוק ועשה וזכר אני הו'ד' כי אני בופל דכח זה
 הרבה פעמים ומה אעשה כי הנוגדים בו מסוריים אותי להרבות ראוי לאשר
 עשה כשה דבינו עה' כמשה תרועה כל כמה פעמים אדברת עשיית מצותיו עלי
 וכל הנביאים אחריו כולו ראוי ועדיין אולי יבצע הלב הערל .

חפרק חח

לכארי כי נעטיים לכלית לכלת אחרי הדקשים
 הסכמים .

דע בזה כי כוונת ציונו לכלית לכלת אחרי תאווה יצרני כי הוא כלל צדו לעשיית
 מצות אלהים בה' כך נעטיו לכלית לכלת אחרי הדקשים אשר תעשה
 שאלו כי כמו שהדבר בטעמו אדיר עשיית העבירה ומואס מצות לא תעשה
 באומר עלי בזה למעפחתיו על עסקי כשפחתיו כי דליכצונעדיב על העדיות
 שנאסר להם כך עכל רגושי בטעיה את האדם כסבני ואורב המעבירות
 אשר יתבארן אלו ומואס רעית דתורר האכתיס להאכין שבו ועניש ותחזק
 כן השמים ותחזק דבתים ויוז דרין הנדול אשר דב דרין דרדקס רככל על כן
 צריך תאדב להדגיל יצמו גזירות המצות אשר הם המעבירות האלהות וזה
 להנצל סכארי הנדול האמשי הצורב להדם בכל ית' והיו רוצה אשר אמר
 שצופה לצדק להסיתו באומרו צופר רשע לצדק וככש להכיתו ה' לא יעזבו
 בידו' וזכר הקדים המסורר רפואתו והשמיר' ממנו בנסוק דקורס ליוה הורח
 אלהיו בלם לא תמנע אפוחיו דר' ביאר כי בהיות הצדק בהדרגה מיד
 בתורת האלהים לא יהיה פגמי לשכלו להורוהו בהדרגתו אשר אין לים
 תבלית ואחר אשר יפנע בבהל ה' ותורו צדק עדי להננים עסידות ואני
 בליס טראות ורם כנישת יצור והוה מרביט אל הנשים אשר דב תצוים
 ודרכים כבאמר המסורר' וביצא צדק ככח צד' דנפיל תצוים
 מבטן' בחרו צדקה הם במצודה פירש אותה יד העטן ועל כל אלה ה' .

אור

הגדולים שהם נשדו התורה אשר וזכרתם את כל מצותי וזה העמוד הראשון
עשו סימנין למצות כדי שתזכרום תמיד ועשייתם אותם העמוד הב' וסימון
תתלת העמודים על ראשון ראשון ולא תחזרו אחריו לבבכם ועל אחרון אחרון
האחר עיניכם ופי' המקורשים יורעי האמת אחרילבבכם וזו סימנות ואחרי
ענינם וזוונות כיאורו כל מה שהאורתי בכיאורו י

והתם בדאורות אשר עליו העמודים הקר תפארת גדולתם מזה מצוא
משל לכליל פניהם יתה ודיו משל הונח כי רגלה הוא על העיקר השני .

והמכון בסליו העיקר הראשון אשר ערכו אל האחרות עיקר הזהב אל הכסף
כאוסר תפארתו הרב כמשיחית בסת ודדלנו ררוש כי חנניות האלה שתייהן
והרבה אריות תפארת ואריות ררקתים הסכריים עבירה נורדת עבירה כי
הרודס אריות תפארת יאמר בלבויה לא אני עובר על לאו רכתוב כתורה אם אינך
קדשה כפוססת . ועיר בזה אעשה נדר לבלתי חטוא באשת איש גם הרודף
אחריו התכנסת החינניות ואמר אני רודף אלא בעבור הרבש שנמצא ברם אבל
לתיאיה בסוד באמתנה וזכרתו אני אקרא ולא אשת והוריע שלמה עה'
בתכסותו כי בוסתים אל רביו השקר כי יצרו של אדם אפס משכעו רעב ואם
ברעיו בשבע ואברהם נזרר עצבון תחונה הסופקת היה משיכינו זבין
אשת איש חוסר נכונה רחמים ונרות אך אריות אשר נצחו יצרו בדבר קל
כאשר תפוסט כואשת איש ותחברקו יקרה לו מה שיקרה לנחלים אשר ו
כאמצעות הנעים הרקים יבערו כעצים הנסים . וכן אחרי אשר תמצא חן
הקדירה בעיני החוקר וישסת בסענה פיו בהקטיו ובמסליו חנה לבו החקיר
להאמין אליה כאשר תזרר אומר כי אין אלהים בארץ ולית דינא ולית דינא
ישמע הקטיו על ציה תם לבנו ומכמה יונות סוב נטה לך אפרין לנזרא
תביאך בני לירי מכונה וכסעט אומר לירי כפירה .

ציה האב תאכילי על בני שמיר אכריו ומצותי תצמון אחר . והוסיף
והתם שמיר כצותי וזה ועשייתם את כל מצותי ובעבור שכלכת
פי' מצות ציות אשר היה סימנים למצות הוהיר על הסימנין קשרם על
אצבעותיו וזו הארבע רגלה היפסיה תפארת התורה שמהיה מוכנת לו תמיד
להשיב לשונו רבד כאוסרם תכמים זכרם לזכרה שיהיו הרנינים מכוארים לו
אחיתו שדיו אסירה לו ואו תשכרון באשת זרה וכולי והזנות . מכנהיה
אכרית החליקה . אלון הרבבות רגדות וזה שאמר אכרית ה
החליקה . ויש לעיין בתיקית משלו ונועם ראייתו שאמר תהלה
שראש הונח היה מבקש ראות כי הוא רחל אליה ואחר זרם אכר כי היא
מפתה אותו והחוקר כוונתה לו וכולי ולכר היתה צריכה להענין ונחלת
לא יצא מפתה בית . אבל כיאור הענין כאשר ביארתי כי העני הוא
אך היה מוכנה צפניה והוריעו שלמה כי בתחילתו למלאכה תאיתו

החיים

דבר הקל ורמן אלו איסור חמור מרסות והוא איסור אשת איש ולה
אמר והנה אשה לקראתו מזקנת ואומרת כוונה כי כאשר רדנישה האשה
הזאת כי החבור הזה היה עסוק ביעור אסרה אצא ואפתנו אולי יאמרו ויכול
לו והוא אמר כי הוא ירא ששני הברים האחד הוא אולי הוא סתתל בו דנישה
זה כדלגסותו והשני כי ירא סכנה אשר לא יתחיל ביוסנקס והוא כחכמת
תרצה לו שתי קושיות אלו בעד ההלכה על הראשונה וכן שלמים עלי וכול
חכמה לכו בסמאל ובכשמה ובתיקון הסכרים על כן נאמתי לקראתך לא
לסותר באשר חשבת והקרינא השני אין האיש כביתו והעני הוא
הוא נתפס ברבניה הטור כלפולה וכן יקרה לשו שישתבר בין הקקשים
הסבירים כי הוא כוין סתחלה לתועלות הנכבה לכו ולא להפסד סרני התורה
חלילה וחחח שערבה לו רבניה ונצח הקצו מלפני השם עליו וכל עסקו
בכנסות חיצוניות ועיניו הורח אלהי סתחלק מסנן השכירה ובדור קרסוליו
השם לחלקת אכרי הבכירה ולפי מעיקר רבני שלמה עלי השלום על
זה הענין האחרון כי מעסיבים הם הנשלים בגולה מסשיל באוסר וכיניט בעריות
אכל הנשלים בבניית אחרי השם לבקרות הקקשים לא ישוב לבית תורתו
אחר מני אלה ולא ימר עוד סקוסו של עולם על כן חיבר פרשה אחת
ועתה בניס שסעו לויכולו כי רבים אלים הפילה העצום נחלים בכמה
חומות כי הונח החיצונה לא תהרנו כי אם הפתאים מעמי הארץ אסנ
חפזית תהרנו תלמידים חשופים אשר רנינו להוראה וזה אותם המורים
הפלוסופים אשר ראיתו אני העני בעיני הרבה סתם

אשר רסו סבת אכירתנו והפליג אחר כך

בתועלות הנכבה ראסית חכמת התורה עד

קרו סוסרו ואל נסע ורעת חכמה טובה

ספנינים וככר פי' חלי' אכיל' חבר' פרס'

אחרת להודיעם עלת התורה בעצ'

שקד מה לעולם הפך רבמת

הפלוסופי' יחשים מקדונ

באו

הפרק הט

להפך בזאת הרב אשר הסניח אלה הצענים

דעתי בני דעתי כולא תקשר על כל רבני

סאלה השועלים הקטנים צפיה ראית בספרד כי פלפלו עולם שרר כונים אי חי

בכנסת החסיד ונחל' בקו בחכמת הפלוסופי' שיתפשו כולו קרסכו לרבוש

בגד ציצאיק ובעשי הכעות אשר ביהם סעש אבנתיים ביהם באוסר

מצית אשנים מלימה גם כי תבייש סתחלחם יסקרינדים לנפיו כפדסילי

אלה הם יותר הקים סתחליוסופים עצמם האיסורים אן ה רחא אותם

הוא לא ימוש ספר התורה היה מפיך והיית ביומם לילה : ולמי רביתו
 תצוהו היו כל אלה מסיתים מיתום אותנו מהשנת השלש ומידועת אלהינו
 בה אשר הוא תכלית המעלות ומידוע לא עשו לנו חבור קצר בהודעת ששמש
 התורה על אסיתתם בלי שום מחלוקת אחת שאינם תכלית לדעתם חלילה לאל
 מרשע ודורס עול והיית לוסדים אותה בקלות והיית סתילים אותם ואת בנינו
 בחכמת ההגיון : ובחכמת הליסודות להבין את שכלנו לדעת סציאות הש"י על
 דרך המספחוכי : ואת הלא רבי הקדוש ע"ה בן עשה אין האמ"ן בן הוא וכל
 הבאים אחריו לא התעסקנו בי אס בביאור קיצור דבריו : יענינו נצטוונו שתהיה
 על פינו חסיד נאומם לא דברי אדך כחת בן אס על דברים שבעל פה : וזה
 תחבולה אלהית כדי שנגיד בתיובם ולילה : ולא תסוק בחכמה אחת שאם
 היתה כחוכה היתה מונחת בקרן ציה : ולא היו התים תביה בה : אך עתה
 שצריך שנגיד חסיד ואין אנו יכולים לכתבה יצטרך בה דרך שנגיד בהתח
 חסיד כיו שלא תשתנה מפינו על בן דבנו הקדוש ע"ה עשה קצור מופל בלתי
 מכואר מסועע בין בכתב בין בעל פה אחרי שהוכרח לעשות בן מש ויעת לעשו
 לה : ולמה אדריך ברבר הסכואר בשמש עוד בן אס לחיוב לך תשובת הנאון
 אשר לא קם נסומו בנאונים רבי הא"י ול : וזה לשון התשובה ששלח לעזר
 רבינו שמואל חיקון הגוף ומישור הדעת האדום : הוא עסק תמסנה וחלסמו
 ואשר טוב לשיחאל בליסוד התורה ויעיל לעצמו : ואחרים תמים שכמו
 וועיל לעזר האדך : בייסשים לדרכי הוצות והתורה : ואשר יסוד לבסות
 ויתעסק בדברים הרם יסוד מעלז תודר ויראת שמים ופסיר : באותם הענינים
 בייסוד מעליו התורה וכוזת ההנהגה יאדעו לאים כתשבשדעתו ע"ה אשר לא
 יחוש לעיבת רחוקה והתפחדוכי : אבל אותם שמסרו עצמם לתורה : וליראת
 שמים וצא להם מה בן יגהינו ההסון לאחיות טובה בלא מקסוק ולא ישימו שם
 ספק להבה : : ואם תראה שאותם כמ אים המעסקים באותם הדברים
 ודרכי הפלוסופים יאמרו לך שהיא דרך סלילה : ובוה יגיעו מידועת התורה לא
 תאבה ולא תשמע אליהם : ודע כי יוכלוך באמת ולא תבצא ויראת תאח הרוות
 וענה וקדושה : אלא באותם המעסקים כמשנה וכתלמוד עליוסון רבי'אוי
 אל' נאון אביהם שלישי צל : וכתב אחד מתלמידי הרשב"א : על זאת התשובה
 ועתה לסי נאסין אס לא נצמין גרביה האבות הקדושים : אשר עליהם באה ה
 האזהרה בתורה : לא תסור מן הדבר אשר יגידוך ויסין ושכאל יבאה הקבלה
 האסיתית אפילו אסור קדוכי : וסילע גרול מרבך הא"י ול' בקיבור : אנתו
 שהיה שלם בכל חכמה ונתמך נאון בן יח' שנים זו היא התשובה הראשונה
 לדחות סעני חוק קשיחותך מעל דבריו : : והתשובה השנית אמה באת עלי
 כמו שהקטנו אנשי דורו של אחרון הגושים : אליו בשהיה מוכיחם : על רגשים
 הגבריות ולא אחר עשה הקטש אליו סעברה אבעז ע"ה שה היסוד בדורו והוא

ר' יוסף קארו לומר האחד מקשרת אלהים ונשמחת ברוחם ולא
 חזרוני נס אתה סקת אלו סחור ברוחני אני שב אלך כי שאר רוח
 לא אין מסובך מעשרתם כי משה גדול אחר אב בתורה אב בחסידות ועשו
 לו נסיעה גדולה הם האני חלק בדרך האדונה ולא טעה ובסוכות ולא
 נסחתי רחמים נורו חיות ילדים הם דמיונים האומרים עובד את הארץ
 ודגונים בדרוש העלוי וביא סכופת חתך לקדמותו ונכו שכתוב עוד בספר
 לא אכלוהו חיות הרעות ולא היוקוהו לא שדרוהו הלסטים הוציא אבני
 שנים סמנים הפתח בסארת צמיעי ראש הפלוסופים ורו הרה ולא הרעו ולא
 הסחתי בדרך קדשני היה קדוש וחזיר בלילה סבטן ומהריון סכסה דורות
 צדק בן צדק חסיד בן חסיד תורת אלהיו בלבו לא מעדו אחריו אבל נחשים
 ועקרבים וכו' לו לשון טוב ונכיר סדר אצטובסת קדושתו וחסידותו
 ארבת הנה חרבו נישטעאל והעם קססרתם ונלחם בנוים ההם וצלחה עליו
 דוח המס ועל דלתי ראיותיהם שקר שקד וטרף ורוע אף קרקר והבין סרברו
 הצמיעני לא הכיא סוף על הקדמת כי זו השאלה אעלו סעבר השכל ועל כן
 נחמתי בקבלו והביא ראיות עלאמיתו לא סופת דומך כי הוא בלתי נסמא אך
 כאשר היוקו דברתי סלוי קדושתו וחסידותו אל תלמידיו השומעים ונבטו לא
 עזר סניסם בס אבל בראתם חסידותו ורקדו בספיות ואת כל מיעטה האשר
 עשה לא היוקו אס היוק בלתי בירגש ואשר שכב רבנו משה עה' עם
 אבותיו נאסס אל עמיו והלן ספרו כנולה והודקורביו מכלי אל כלי ככלי עני
 ללי שלישי דלכך אין חד סולת בו רוחם נכר והיוקו היוק גדול וקם דור אחר
 אחריו אשר לא ירעו אתיו ולא סכו לב את המיעטה אשר עשה משה לישראל
 ורם איתם אשר הצחיתו לסעלה שם רשעים ירקבו וראיתי קונטרס אחר
 שכתב ססניקיעצו את הקצת הנרול לפני השי הוא הצוואה אשר צוה לבנו
 להרוג אחרו הנכסות בסדרן אשר האיש הזה היה חק אף בדיני איסור והיתר
 בסו סתורה בעצמו על חן כן חולכת שקרה בביתו והלעין על החכם התלמודי
 אשר נבחרו בביתו על הנהגה הוא נאסר בחוק סליותו וזין נאונותיו כי ביותו
 אורב סאר הנכסות הצומות אלה עוררוהו עליהם הרב הנרול רצה ללכת
 לסתים מאסר בלבו סקס סיפול העין עם יתמו פירותיו עליו וקרא על
 עצמו ונעס הורה סגריסיה וסצא שם בני כניו על רבים משה עליו השלום
 עורקם בתלמידיו נישטם ססנו סקר גדול לא היו סניעים לקרסולו כחכמות
 אנקדא על נעסוהו חסידים סצרים להנהיג וסעב הסכל כי עכר משכיל
 ססריו וסשה בן סססיוס הרב היוק כי בניו ובני בניו לא טעו כאשר טעו
 בספר תלמידיו מיעטה נאסר לאיסוסו ספון וססר וזו דאיה כינס
 ניעטה דרסנו משה עליו השלום הנס השני כי הוא זרול לבינה
 סיכר כי התורה לא העיה על רבר שבאסופת על סתרו ולפיכך אבר כי אם היה

החיים

דואה מופת חותך ברברו הפלוסופים על החרוץ כמו נא על החרקת הנשמות
 דזה מוציא הפסיקים המורים, להחרוץ כפושט. כמו שהוציא המורים על
 על הנשמות אך להיות השאלה היות מעשה השכל הרשע אחריו נאמן, והנש
 מפורסם כי תלמידיו תלמידיו הרשע תלמידו ספר ארסטו בספרו הרשע, וביאורו
 והוא הניח בביאור ספר הרשע כי תלמידו תלמידו הרשע, על הרשע
 השמימי שדוא בלתי היה ולא נסר. והוציא ספריו כי הם האות נסדיות
 ומופת היות על הקרבות עד כאן נפרו בדרוש העלמית מרם סובר כי קרבלו
 חומר בלתי שומר תכונתו כמו שכתב בספר בלתי הרשע. ויש מהם שספר
 לנכרו. ופירש בלתי הרשע בראשית לפי סברתי. אלו תלמידיו נבית הרשע
 נמצא כי נלה הרב הקדוש ול' לסקום המים הרשעים ופשו תלמידיו רבנים אדיר
 וכתו. ובכר יש מרם שתלמידיו סברותיהם באילן גדול. ונמצא שם שמים
 מתחיל. והרב הקדוש נבר היותו לתלמידיו. בספרו ספר ארסטו הטועים
 והוא בים מארסטו עשה מופת על הקרבות ולא יעניו בספריהם ברי שלא
 ינשלו ברבריהם. והרשעים תלמידיו לאו ולא לגמורם. לקח נצחו בדרשת
 התבניות ולא באופן הדיפתם הוא קצב מעט יחס ידיו לדעה. ועשה
 מעט שמיניו להחיותו בעליה הרבים. בצווצת אחר תלמידיו הרשעא' ולי
 חלהק אש על רשעים ורנלו לא תכונתו. האכלו הנשם מוסר ושמידם לא
 תקרנה. הם אשר תרנלו נפשותיהם בספר התבניות. אשר הנשמות תצודת
 פתאים נפשו בעולותיה. ולא נדע מבאו אל קרבנה.

הפרק חי

להפך עוד בכתו ולרביא הית תאון מאסר
 ללכו הפלוסופים. אל ילכו ביענין רנסי'
 הרשעים אשר נעשו לרבות כשה ול' מ מלכ רוב השדות וקרושיותיהם
 מונות טיבר מאר בתחלת לפידו החמה כי ולי נעה הרמה סאר לחכמים ה
 הסקלית פירם כן הקדמות אחרים כפי שכתוב בספרו מסכת אבות והצורך
 לבקש אכמות נקיה ברי קדא ליהנות מתורתו ולסר הכסת התמואה. והיש לא
 חודע בשלובות אכלא ההרבר אליה תכמת הטבע יסבר תכמתו כי האסטוכנת
 חסירותו שב הכל לבזק טוב ואדיו עניו בדיקת בציאות הש' על דרך ההקדיל
 וחאמר לאדם האונא כי אדיו עניו כי מעמיתו בעט רכש ובעדך כאדיו ול' הקד
 ואפלה בעדך לתלמידיו תלמידיו הרשעים כי נתגמלו כן רתורה לנפשו תכ הוא
 ול' היה לבו טקפו על ביטול תורתו עם ששאר רוחלו ולי' ששארתי בקשרים
 תשובותיו שיקדו ה' לפי מדרע אם שער חרבת לידנות רבין וכל הרבמי'
 הקוראים את כתביו יאמרו. ששארם איתר בנסן הרורה העתה ונבטים
 אצא ברחם רתורה לתלמידו הקדמותו ורבוץ מצינו חיו הוצע נתמנו והוא
 אילת ארבים יאמרו נעורו אחר בארבתה מנתי מברוחו והנשואת הרב' נשם
 נכרות נעשו לר צרות מאביו עמיתו אדומי' צרותות התות והאל יורע כל

אור

נלקחו כהנא לא להיחזק לרקחות ולטכרות ולאומה להראוי העמים והשרי
את יוביה כי טיבת מראה היא עד מאד מס' נחמ'טה טוכתה שהרי נחלק לבי
לדלקים הרבה בכל מיני חכמה עכל' ויתר ענוניותו שנתב' ועל מי פירצת
לרקשות' על רבריו בחבוריו התלמודיים הלא הם כתובים על הכתב הנודד
ונתבאר מתוך כתביו לא ייב' תורת אלהיו כאשר עשו תלמידיו תלמידיו
למנצחים ויהי לבנו נתח' על ביטולה ודע שאם הרב הנרול היה לומר החכמה
מסי' שלמה שלמה עליו השלום כרנתי' וה' נתן חכמה לשלמה לא היה יוצא
שום חקידר מרבריו כי היה נתבאר לו מה שנתבאר לירוד ה' סוף דבר הכל
נשכח את האלהים דא' וז' הן יראת השם היא חכמה' ואם נעשה לונס
לרפ'נת חסידותו וצדו את הרבים לצו בכל שיעתא שיעתא סתרחיש נוסא
תש' לפי' בספר הירח חידה ויראת שמים ואחתום הפרק הזה בלשון
שמצאתי בספר הישר הוא ספר חסידות מדובר בונכרות וזה לשונו בחבורו
רבי חסיד המיפלא ואם ית'סק בחכמות חיצוניות אשר סחיתו כהם צריך
לבקש עסק אשר וישלך וה' ית'סק אחריו כי יותר יהיה ההיך הוא אליו מן
התועלת אשר ירו' ח' בזו כל המשחיתים אבותם המאבדים חקו'ם מן העולם
הבא הם אשר רבנו בחכמות חיצוניות ואשר התחברו ללכודים ואח' יחשוב
בנשנו מהו חסיד ויכל' ויכלו החכמות לחסידות אבותו אין הרב בן כאשר
יחם אבל הוא יחזק מעט מעט מן האמונה ואינו מרגיש באש' אשר המשורר
נתנו ב'ה' בכתבים אשר ירשנו חונים והם יסעו ויחצו' כי הוא מחזיק בתוסתו
והוא לא ידע כי רח' משה באר ואם יאמר כי אין בונתו כי אם לשוכ ולרעת
ייתודד בורא מידך המופת' ואין דו' לו נקבלה וברבריו רול' ויהיה כמי שלא
יסתפק באלו וירצה לבקש גדולות ונפלאות ולהתחבר למלאכים ויהיה סבה
לאבד מסיני ונפשו ואם ימלט אחר צער גדול והלאות קשות אשר יעברו עליו
וחלו היה מסתפק בשר שנתנו אלהיו היה עוזר בפנייה ועל' בן צ'ך האדם
להתרחק מהם למי' ע' והעני' בוסיה' ב' ב' ב' חשוק נפ'ך
לרעת איווראיה על החרוש או על הרקת רגשות' דרוש איהם מילספר
הישר הנצח' וב'על ספר חובה הלבבות ות'שכע אותם מלכד חסיד נרול ובקי
במלאכה והל' מעסק הרבה כי ינחל שדרך יותר כצר האמונה כשינחל מצד
החקירה סתמי' הצריך באמיתו ויהי באמיתו ולא בקריתו ולפי'ך
אשר ודע' מה שכתב לאפיקורוס' וב'ר נתבחו למי'לה לפי הצוואה
השני והנצח' יותר רוכ' תחוש' לנפ'ך ות'רוק באמונתך כצר עשיית רצונו
של ב'קם בל' שלם כי אפי' המלאכים העליונים לא נשתכחו ברשעתם כי אם
בעשייתם רצ' קונס' ברמה' בל'גו' ב'וריי'ת' ואני מפיל זה הענין
ל' עזרות שרבריו ח' דור' לרעת לחסולה כי הוא דבר איסורי וקש' רבוי'
לבה' והשנית תרבו'לה מוש' ברוטב ותפ'י'טה דעתה' ות' לא נח'י'טה

החיים

עד שאכלה נתנו של אסור י ונבר ידעת הפסוק אשר קראו על הראשונה
בטרם אצרך בנטן ידעתיך ונסק מימה נברא רבא י ועל ה' יוצר רשעים
סדרם ונפיק מינה שבתי אוצר פירו הרשע נברא יתאוו יצר שליו אשר הורעתך
כי הוא יותר קשה הרבה באר מיער התאווה הנזכרת י עלכן היה מתפלל רוד
הרדינני באמתך ולמדני באמתך ולא באמתה השכל כי השכל יגוד רבבה
דבריו נברא ראמת והרשע אשר ירצה להעמיק עליו יאמר ורוד רשעים ונזמר
והבינוני יכתפק במעט ורצחק נמזר יאמין באלהיו ויתרוק מצד מעשיו י
ואחתום הפרק הזה בפי הסיוק שהזכרתי בדנו ה' מלאנו השכל ככל למך
יש לו משרת נברא ונפלי אשר כל השקו והפעו למלא'רפץ בלבו אשר בעוונותו
אליו אי זה דבר יסדר יחשיבה מעשהו למען ישוב ויעורו פנים אחרת ורוד שאמר
נבדתי כח נעשה דברו כח לשמוע בקול דברו י וזהו פירוש נעשה ונעשה
נעשה מה שאמרת ונעשה פסכארת ציוויה אחרים רנינו או יצרא למדת
המלאכים אהלי' בשעה שאמרו ישראל נעשה תעביעצאמת פח קול ואמת
מי נלה לכם סוד זה סוד שמלאני השרת משתמשים בו שמה' בדנו ה' מלאנו
נבדתי כח נעשה דברו לשמוע בקול דברו י גליון ובמק' נ' ראבות מל
שמעשיו מרובין מתכמתו י הארץ בזה הדרוש י

הפרק הא

לעלות המקום אשר מצאו אלה רסמסום

לחיות בעיניהם בעלי הקבלה מצאו אלה

האנשים מקום להלנין על בעלי הקבלה ועל הקבלה עצמה אשר היא בת רח'
רסמסום עצמו אשר מצאו אסמטו ורבינו להלנין על האם הוא התורה י וזה כי
התורה עתה תור ותיקוניה הם הנסידא אשר היו הנביאים נזשים המר י כי ענין
התורה בכללותה הוא ענין אשר לחוב נזכרו ובעלתו אי אפשר לשכל האנושי
להשיגו כי כאשר נברו שמי השמים מהארץ ין נברו ממשנות רשם יתבדך
ממשנות השכליות אשר יוכל שכל האדם להשיג י כמו שהקדמתי בחלק רנ'
אכן יש אחרת ותקור לראי השם ולהושבי שכו שיוויקם הש' סדות יתאמר
הודיעני נא את הדבר וגומר שהוא ענין לא יודע אלא כאלו יתבדך י ואם היה
דבר חלוי בדקירה לכה ישאל מר' יתקור וישג י עד כן אמר רוד עליו השלום
הרדינני באמתך לא באמתה השכל כי קד יר השכל להשיג י לפיכך אין מקום
לאמת ענין התורה שהוא האם כי אם על הנסים י וזהו לרעתי אנכי ה' אלהיך
רצה למר משנית כן הפר סברת בעלי המספר י והראיה אשר התצחק אס
כן לא יהיה לך וכול' י כי האומות אשר הרעננה הפרסית הסירה מדם אין
לחשיבה שיעצרו י אבל אלה שאני בעצמי משנית כדאשר ראוי ענין לכה
העבור את האצבעים הוא טעם על פני ורוד שאמר בפירוש וכן משא ענין
כולו אשר חקקו נעשה ואתם לקד וכול' י ונבר בשרתיה נה בארתי בסר'

אמר

במקומו (אין רמיה) הוא סותר מה שכתב בספר השניות הנזכר אדרבה זה נזכר
לדבריו ולא בספר זה כי מן המלאכות שם הטבע לומר ויקור אדרב כי
בספר השני נזכר כערו בס"ד אשר היום הזה האינו ומצאו יסודות
המורה העצמים כי הדוש העולם שהוא יוקר העצמים נכונות משה רבינו ע"ה
והנשים הם העצמים על כן התחילה רחוקה בראשית שהוא העוקר הנזכר שבו
כל מלך ואין לשלל כי יד כלל וסיימה ולא קם נביא עיר ב"שאל כמשה וזכר
כל האמות וכו' ו' אחרי שבנינו חרב בית קריינו ומפארתנו ומסקנו
הנביאים הקדשים הנם סאמר מרם נתכאר כי אין אלהים בכל הארץ כי אם
בישראל מצאו מקום המשתחיתים הם אנשי הדקירה להלעיני על האם ולהתחלל
ולתכבד בחקירתם נא' אשר אמרו ללשוננו נכבד גפיתנו אינו מי ארון
לנו וזכרנו במקומו בס"ד וי' אלהינו ישראל הומיד לנו פליטה הוא התפלה
המסבית בכל מקום ננסים אשר היו בארץ ישראל ובזמננו שבת רמקדש קיים
כי כאשר הוציאו המדרגה רנ' וכו' רנ' צועקים אל ה' כי הו' ננסים באומ'
כי ב"ה שקר אשכרו כי ידעו כי יקראנו ואנחנו הרומ' כי בכתב ידועת
השבות קראים אלה ונענם ויהללם ונכבדם ולא אשר הזכיר רק ידע כמו
שכתב אשר מנעו להקבלה הוא כה שפירש ספר רבינו ע"ה' בפסוק אשר
נתקדשו ורמזו וזכרם ונעשיתם רבם על המדרגה רנ' כי הוא וכו' וזה
לדעתנו כנלות ידבריו בארץ ישראל מה לו עסקהאמות אבל אשר אמר
שתלו בעונותיהם הארצנים ומסקנו הנביאים והנשים עוד יש לכם תקוה מ'
סדר הקבלה שהוא בת המורה כי אמרו רקעם רבם ונכון ונ' כי מן גז' נזכר
וג' כל קראנו ובכל זמן שתחללו ובכל זמן וכד' ידעת כי בנינו חינו לא
אשרו רנ' כי כפי רמזי הסענה ותחבור היו עוסקים בדרך רנ' הוא קדוק
המסע ואינו נמצאים בדבסחיות קוראים אלה והוא יענם וכאשר נחשבה
חבת ההלכיה וידעה משה בס"ד והתחילו אנשיה לצאת מקבלתם ולרמזם
ברמזי הדקירה ונענו אחר ארצה אל ארץ קרם גם הו' רסתר פניו כרם
ומסקה הקבלה ומפארתו אלה פ' שנפארו כעם כן המדרגה השלישי בטלו
במקומו וכאשר יקראו אלה ונענם וידברו המציעים כי הוא דרך טבע אחרי
שאי' אחרות אלה להו' שבו שמה לבי' לה' המצנה ותחבור כקדם כמא
המחלשים מתרומתו להלעיני על אנשי הקבלה ונפארו האם ורבת בלי עדים
כלל והנה רובות לא ש' צועקים ודבריהם עשה ובעם בעל עליה וקמו
עליה ער שקר ופיר הבס כי מועילם לא היה לה בעל עליה ויעריו הקדושין
במדות הים ובמכות בור בעלה יהיה זמק והוא צועקת לבעלה סרוע אויב
אחרים כי יזרק את ה' קדו וכו' וזו שאכתבה נא אמותנו לא ראינו וכו'
ורב ה' וכו' וזה ערות המורה ושבעת התכלה שהוא ערות רות הוא
ה' וכו' וזה לא אמת ודע כי מה יד כהן אלו וכו' וזה צד אמת

שמן לנצח. כידוע כי בשרו ודםו נאכלו ונשתה. כל המושגים וכו' על זה
 כי החולל לרצותו לשת שבתו כנלחמו. ודוכר הדבן בית קדשנו ותפארתנו
 ואשר שבנואותם אבותינו. הלאה השבנו אחר מהם להחיות שקרו. וכל זה
 זעק עור הסתחזקים באולתם ואנחנו אין לנו עדים להחיות ראמת נמצא שם
 קדשך סחולל על בן התפלל בסוף על התפלה. הוא אשר נשארה לנו כנלחמו
 ואשר אל ישוב דרנבלם אף על פי שאנחנו דמים מיועית שמוחץ. עשה למען
 שמך קוסה אלהים ריבה ריבך חרסת אלמנך ריבך חריתה. אל תשנה קול
 צוורך החרושים אחרי החקירה וכבישים ראיה כי אין אלהים בכל הארץ.

ומעתה בטלושענות. כל חינו ססה שנמצא ריבך משה. שיליע על בעל
 הקסיעין כי ברוך הליענו כנבר נתבתי כנסוק אליהלל הבס תנף כי ודועת
 השמות לא תועיל כי אם חסידים לבדם ואיתם אשר נמצאו בוסט. כבר נכל
 מהם החסידות וקדושה. וכבר ראיתם שמתכוין בסטוק רק השבט דף והוא
 מו' השולל שם לא תענינו על אמתתם תושבו שוסם כי עשו אנשי החקירה
 חשבו לשוסם המתארים בירועת השמות והרין עמדם כי הם לא חקרו כשר
 רק בתפארת הסעולה והכתוב התנה כי בישק וינמר הם שני ענינים וירחשק
 כשם ודועת שמו גם בזה נכל לרון את הרב לעליות כי בראיה כי משה ידעו
 בעומתו סכל וכל ואין לנו שום קרות לא מצד נפי התורה והנביאים לא מצד
 הקבלה הושם לבילת התורה לנפשו ושהפלוסופים יוכלו לחרם קול שאונם
 עמר על חלתי הקירה והרן חרבו בישמעאל וגלחם עם הרפיקורוסים ינפול
 האל שברוא נמצא בו חטא ואשמה. רק ברבר רנוב דרנסה בעני
 תלמידו תלמידו הרשעים שם השקים יקב ואילו. כי לוכן אשר חובר הסודה
 בחר בו השל' כמו שבה בקרבו אמרו זל' ברוץ להספור נביאי הבעל מעשי
 שאין הרבר נבחר מצד עצמו כי אולי בשכרות הרדולות אשר היו ביסור. נכל
 שכתוב בספר הוודנות ח' וכתב ג' חלתי של ישראל וילוי חסד' היה הספר ומעק'
 לנכרי סכרת האומות ברם אם בן האוי לסבול הווק מעט מיר לחרת חסד' נרול
 אך עתה שאין אדם שיתבש סכרת הנשמות מיר לנו להחיות האמת כי מעשי
 שכתחלת צורך לקבל קצת הקרובת בקבלה נבדל. אחרי שיכנס האדם בחרו
 התורה ויצא לספר האמת ברור מצד כמו שיעשה. אדם באשר יקבל שסות
 האמתיות והנקודות כי בעקרה כי התורה ידע כי אמת אמר לו רבו.

הפרק היב פרק התנצלות יש להעל חן לחלוק עליו ולודס כי אמת
 וספר הנשפך אשר נבדת בדרוש נילוי יתר שרבל חלו
 בו. הלא ידעת כי אמת נערה וזיק לנפשו מדי חנסה. הא חנסה החקירה
 ולא חנסה העזרה. אין ברה בשנה ולא סקרא ולא דרך ארץ ואין בלאך
 כבר דבר כי קול נגד אשר חזס השעדה סלים ענה סכחך

הסנה הוא עבדתי ימים רבים אך עתה שבעאמי משל להנצל בו עוררני השם
 תבדק לבדך אבדך אלהי אשר יענינו הוא בראני רוחא לחינוק טעם ולא
 רבים שיהיה לוסלסר אפיתו הכנס נרול רעולה לא נמצא כשפתיו יודע כל סודות
 הישרה והוא קרא הפסוקים כמנעים נפיתם אלהים אשר בקרבנו וסודת
 תכלית סדרון סבנים לאיתר הנסח והחינוק הטעם למר מצי הסלסר ההוא
 קריאת הפסוקים וסדרונם לבראין לו חלק כלל כהנכת סלסר . והנה באו
 אנשים בכל הנסח הפסוקים וסבנים סדע ואסר כח בהם בפלולס העצום לסהר את
 הטסאולטס את המהיר והיו קוראים הפסוקים נפי חכמתם וסכרתם לא נפי
 חכמתם האפיתית אשר בלב החכם האפיתיוקר מקרה שקראו אותם הפסוקים
 בשני החינוק הטעם והוא צעק להם ואסר אלה רבני אתם סועים בקריאת
 הפסוקים וכסרתם בן אלה החכמים כעיתם לא בעיני התורה באוסרו הנח
 סדר השם סאס וחכמת סה להם פירשו הפקראות לפי סדרותיהם ואני החינוק
 הטעם ירעתי ובראני כי הם סועים את על פישאין כי חכמה כלל על כיוצא כוח
 אסר כי בעד אב מביש ולא כית אסר לו רוצה לומר מחכמת אנשים ולא בינתי
 אסר לו לא לפיתר חכמה אקירעתי רעת קרשים רוצה לומר כי זהו קריאת
 הפסוקים וסדר סדרונם אשר קבלתי אסר על פי סאמדיקלסר סל ידועה וחכמה
 וסדית ורעת קרשים וסדיו הנבדק וסדיו ואחלצה עוררירוקם כסו סודשתי
 בספסר בסר וראה הסלסר נצטו אשר אסרתי סו עליה סמים וסדיו לומר כי
 קבלתי הסלסר להתבונן ברושים האלהים אין לנו בהם כי אסלסל לבר
 ולסדק על הטתן תבדק הוא סאסר כל אסרת אלה צרופה סנן הוא לכל
 החסידים כי הוא החינוק הטעם אשר אין לו שום חכמה והאסת אותו בקריאת
 הפסוקים וכסרתם סנן הוא הסלסר כי אסר כוכן ישסע סהשיל עתה אסר
 שצק אסר רור עליה ערותה נאסרת סהסרת סדיו וכבר פירשתי כסר והו
 התצלולס באסת יודע כי חררוס נרול הוה אשר עליו חכרתי אלה הפסוקים
 כי לא התחלתי אנו כי סעצ נצאי אנשים כמי כליל ססיוצס סדריו התורה סן
 האסנה והקבלה וסדיו את אל הריר ההססן עליה רוח ה' עליהם על יתר
 חלטה סיסר חתירה הם הסדיות הנסצאה ויצאו לקראתם לסלסר וסדרון
 כס סנן הססן והרשנא ורבינוצה ובעל ססר חושר ובעל ססר הנור וסר כלס
 לברכר ורסר כן ססר וס' אשר נכח בסלסר על כל הפלסופים אשר כוססו
 אפילו חכמי ארס וססר נאל וס' חכמי ישראל ונרול לאלהו והוה כי קרא אל ה'
 וסדיו בסקלית רכנות עפים רבים ונחקרש השם על ידו ורביס נרול הסלכות
 נתיחד ברבס לאהוב לסלסר אביו של סלסר ססר והנרול סכסליועניו כי
 כל נרול יום סלסר את ידו לסית קצנה אונרולה וחבר ססר קראו אור
 השם ותכלית הנסדיו כסר הוא לרעיו אל הררוס הוה להודיע ולכאר כי
 הסלסר אשר כנו ביה ארס לחסר כיוס שלסות אחר וולת נעשית הססית שוא
 עסלו

עליו בונים בו אך כל דבריו חכמה גדולה לא התעסק להביא כל סך ראיות מן
 רבובים לא כאשר עשיתי אני התינוק השפשוף חכם כי כל דבריו אינם אלא
 לצדק להם אתם טועים בקרא' ובחרון והפנתם רבתי אלהים חיים גם כבוד
 הוא קבו אנשים חכמים ונבונים בכללות ספרד ובכללות פורטוגל ובפרט בעיר
 הגדולה קיר ואם בישראל לא ראיתי נסיה בכל ישראל היא העיר הנקראת
 לישבונא' שמה ישבו חסידים גדולים מחוקים בתורה ובמצות ובפרט במצות
 הצדקה עושים צדקה בכל עת משה כיוצא בתביוס אשר לא יחזרו ובאי צדקה
 בשנות היהודים והיו להם לראש יושב בשבת תחביוני וכן ונשוא פנים הוא
 הראש הגדול של תורה בארץ מהאסיראים רבינו יוסף חיוון וישיבתו סמוך
 ענין הרבנים בעצמו אשר עליהם חכמתו והכבוד מן הצדקה הגדולה אשר
 נתפשטה באיפתו סבת הפלוסופים ואחר מנהל העיר הנודת גדול
 מדין שש צדקה ונתעסק באיים מרוב חכמתו וגדולתו חכמה וגדולה במקום
 אחד קרוב לשלשים עין חמיר בחבוריו על אלה האנשים גם אני לסדתי קצת
 פדקים סמוך מדינתה אשר נתייחד בו כל האדם אחרי שחזרתי וראינו את
 החכמים אשר ששנו סמוך להם אשר בין הורב והנחשת הוא ההמשך
 אשר בין פורטוגל לשאר המדינות אשר נעשו בו מהלכת את הכר' ואחר
 שחיה פדקסו נתייחד הרב באר היטב היה אומר וכוונתו משה לא מונת ששת
 דביו . ואחת ס הכבוד היה כלשנו אשר כתב בספר יהושע על שש כנען
 רום שושנים על זאת הנה בני אדם לא תשוער חכמתם חכמת רבני
 ובית נביון . תחתיו איך מספר ויגדלו להם אנשים חכמים ונבונים הביאו
 עצה עשו פלילים בחכמת הדבר בחכמת השבע באלויות חכמות מכל בני קדם
 ועם זה שלחו ד' בתורת משה איש האלהים הענינה עמדת להם עכור וכא
 האיש איש בהם שושן בחרוש העולם אי ברבר מהנפלאות היוש בהם פתח
 מהבצצה נגד משונו התורה עת כל הפלגת הקדושים בחכמת . ועם זאת
 שרשו רום הכל חכם בעשה תעתיקים ויחפאו בני ישראל אשר לא ין על התורה
 ועל הנבואה ועל ההשגחה עם נבולא חכם מלו במספרות בליקובו וכתבו
 אותם עד ספר לשון ירוק ראבו הביסורא ואיש סאוב מסאיכט עלו
 משפטים מה צדק וחכמה מרד עשו החיטור באפנותיהם עם היותם העם
 זה למי כחשך . לא ראו אור הנבואה ולא שיה באשירים ואנשים מבני
 ישראל עושים מונת למלאת השמים דבי אבני הנדביו אליה' דבי הדין
 סראסא שם רשעים יקבו ירכים בהם בלא דעת כל איד מתנשא לאסיראני
 אסלוק שגלית פנים בתורה שלא כהלכה וסח לעקר להביא את שפותם על
 שפתיה' וספר כתב איש דבי הרבני ד' יעיד עלות רצח דעמו בחרוש
 העולם שקדם לו חסר בלתי שום תבינו ראה דבריו בנפשו ונבואה כנאותות
 ובמפתחים אסור לשושים כס' להאכין בהם עני' ויתר דבריו אשר רפליג

ה' - נגזר על סדרתם בשל הפעל הלא הם נחבבים על ספרו ורובו בזה
 עיניו בנכר קדמוני אנוני חיל והאי אלהים ונחלקו לכלי בנות יש מרם הביאו
 סנה' ונערים מן השל נגזר הרכין' וסדאיוספר הישרובעל הכוזר וישמרם
 מרם ויבס ויש שפער מיו נגזר הרב כמו הרצב' להיות עשוק הצוץ משפט
 באיש אשר הכנס בכיתו אורח והאכלהו והשקרו וראו עינוכי נכסלו חסרתו
 ויהי' מנוהגא מכחש ויהי' מקלל תכלית הקללות ויש בפסוקים מן התורה
 אכן תכלית הכבוד להביא להם ראיה מבקום אשר באו כי שקר נחלו מברתם
 והכבוד רביא אלהים חיים וסלך עולם *

הפרק ח'

להודיע על עיני התורה אחרי אשר
 הוהרחיק מנאר צדה נברות הוא החכמה

ההיצרות קוראשוב להחידך שתכור ומפקוד אשת בעורף הכלה היפיה בת
 כלך אשר לקחת לך לאשה וקדשת אותה על הר סיני ונתחייבת באהבתה
 בתוכחה ובקנינותה כשארית כל אשר ר' ח' נעשה ונשמע וזה לשון רבי
 ינאי ור' ותיב אדם לעסוק בתורה בכל יום שנאמר והיה עקב תשמעון את
 השפטים האלה וישמרתם וגו' ואומר ולשמרתם אותם ושמרתם לעשותם
 ואולי תסיד תורה בענין בלם ואמרו בספרי בשם ר' ששנר החלמוד גדול מכל
 המצות קרב טול תורה ענינו גדול מכל העבירות והרעה להנעלמן העונש
 המדורעין גדול הוא יתקסן בעצמו החלמידים הלומדים לשם שמים ויעזור
 בשכרות הרבנים שיעשו בעירו ויהיו עוסקים בתורה עליו וארול' בספריו
 והו' שאם הכתוב עץ חיים הוא למיזקים בה ללוסוריה לא נאמר אלא למיזוקים
 בה שהם המזוקים ויהי' תלמידים והרבנים ונשבנו אדם פוסקים מכלאיתם
 ומעסקם והולכים לכתיהם או יושבים בקרנותיהם בטלים ומעירים בדרבים
 בטלים העתים ירה וחסאתם כנרה באר לפי שהם מבינים את התורה שהם אלו
 היו מאמינים שאין תכלית לשמן שבתה' להם לא ישיבו רגליהם לבית הספר
 לכבוד הברות או לקראת בקרא או סדר תפלות והנה האדם ורובו ואין ברגלים
 למלאכתו ולעסקו ויריע כי הנל הבל ואין יבנה ה' העה' ולא יתן לרקקיוס
 מן רישים או שניה מן השניות לש' ואז כי בשעה שהוא בטל כסלאבתו ובל
 יאמר בלכנו עת לעשות לה' ולקרא בתורה ולתנות צדקות ה' אשר הוא
 אשם אשם לוי' ואולי כוונה שכתוב בתורה כי רבדה' ביה זאת מצותו דפר
 אשר לי כי שאמר לו ל' עסק בתורה ואינו עוסק שהוא כוונה רבה השם ענלי
 ור' כי ור' הפתח הגדול מ' פתחים שיש לנהנים הפתח הראשון פתח
 והשני' ור' האומרים עיני ה' את הארץ אשר עליהם נאמר כל באיה לא
 יסיתון * הפתח הג' פתח התאוות גלוי עריות ומאכלות אסורות ויתר
 העבירות ביא' על פי שהם מאמינים בה' ותקפם יצדם לעבור על העבירות

החיים

ההפתח'ני ביטול תורה קראתו דבר גדול יענינו מן הכת הראשון
 ישמענו וכן הכת השני יותר וכו' דבר רנ' יותר ויותר יענינו אינם
 חושבים זה לחסא' כי החוטא בעיות נפשו מרר לזמן כשא' העיבור ודוכס
 חזורים בתשובה לעת דוקר' אכן הכתובים בעל הש' ותורתו כשא' ^{אשר}
 מוקנים מתבטלים יותר כי חשש' בהם באומר ול' וכן התורה כל וכן שמקני'
 הנכסם מתושבת בהם שנאמר כי ישושים חכמה אבל זקני עם ראוי' כל זמן
 ששוקנים מטשטשין כי אם לא התעסקו בתורה בכריתם כהיתם כדס' עליהם
 איך התעסקו בהחיש' בהם על כן קראתי הפתח הגדול לירכוכס חללים הפתח
 וכתב רבינו יונה ויהי' זל' רבים רשעים כולא תאבד הנפש ברמיה מהטוב
 וחשך מן חושך וכו' ובעבור הסתעבה הוצא אשר הוא בלב הרמון כי
 אחרי שרם מאמינים בל' יעושים המצות ומהרים מן העבירות אינם חוששים
 לביטול התורה קראתו דבר גדול אור' כי דבר ר' בזה זה כי שיכול
 לעסוק בתורה ואינו עוסק ואחר הוא העונש הגדול' הכרת תבנית השם
 הוא ענינה דבר ע' דבריו לבלתי רב סבשום מעד כן השערים האלה
 אשר ראוי אשר לא רל' בעצת רשעים אלו רח' רמנים ולא תס' אוק'
 לרבו המפרשים כי הרמנים קשים מן הרשעים כי אחרידעת בורח' ואביהם
 היו יותר מושעים בן ר' אשר יוצא נקרא רשעים ואלה הטאס' וכתוב יסס'
 הטאס' בן ראוי' ורשעים יור' אונם ולכן אמר בעצת כי הם החללים בעדרות
 לבס' כלשון הכתיב בשורש פירה האש ולענה כי בשירות לבי אף ורח'
 אשר ההרץ כלבו המנות וסר א' מ' אין אלהים ולפיך הוא כלה עצמו
 אל העבירות ל' לאנ' הרמנים כי נפשם מרה על הרב על שתרם יצרב אבל
 אדול' על פס' קל באור לא ישובו הנאמר על המנות כי נכס המנות אם
 נדבקי בעלינו כי רומה למנות על כי אשר נשים ומירות משרד יד על הפתח
 העני וברוך הטאס' לא עסר לא אמר לא הך כי ארם אין צדק בארץ
 אשר יעשה טוב ולא יחטא אך אשר לא עמר שלא נתעב מרמס' אלא עשה
 תשובה ועל הפתח רשעים אמר ובמשב' לנים לא יכב והם
 יושבי קרנת המתבטלים מתלכו תורה בעת הפס' ועל והרדן לך
 על הפירוש הזה לרשים מדבר חכמים ונרם לברכה שסמרו ובי מאמר שלא
 הך מהיון עמר ומאמר שלא עמר מדיון יכב אלא לומר לך אם הך סגו
 לוי' ואם לך עליו רכתוב אומר ולעת לבך חסא' ויהיו
 בעבור זה בפירוש המפרש' שרשעים רלים מרמנים ובמו עת' רמי אברה'
 אבן' עזרא' אכן רל' רשעים מרמנים ורבי מאיר אמר להפ' עד
 כאן להעתי' אין רעת רבותי יכרם לברכה בחללים קשים מרמנים ורמנים
 קשים מהרשעים כי גבר הכרתו לרבו' אמת מרמנים בשער רל' רשעים
 הם רבים מרמנים בשער הרמנים ורמנים

אור

בשער הרמאים היום מרגישים בשער הרשעים אך הרשעים עצמם קשים מהרמאים והרמאים קשים מהלצים והור לא רגורר להחזיר שלא יהיה הארכיטקט והטאלין כי בשוט הוא אך רבוחא אישכעין כלא ילך תאדם בעת הרשעים וזה כי הרשעים אנשים חכמים גורו בלבם כי אין אלהים והם ערובים מכסים רעתם אך עצתם לאנשים תביר להחמק בדרך העולה עושר ובנסים כי הוא חלקם כדאי כי העולם האמיתי או כוסרים בו או רם מסופקים על בני ירמיו אשרי הריאוי חסרו הספק על בן הזהינו דור עה' שלא ילך בעצתם וזה המכחית עם פי' המפרשים הלכה כוותיהו ולא סטעמיהו על בן ארז' כי אם החיר אדם עצמו לעשות עיקר בן העולם הזה לשלל הפעול לאסוף מסין וכאשר הרתל הזה לרשוא גם בעבירות הגול וראונא ונא' למלאה הפעול וכאשר יורגל גם בזה יפוק עול החירה מעליו ויהיה כרליצים עצמם וברך אשר בא בה ישוב כי יהיה מכת החטאים עצמם הולך בדרם ו גם מהרשעים עצמם לא הולך בעצתם והו הנלי בפירוש הפסוק בס' לרעת יורעו האמת לא כאשר עשה רקמתי שפירש הפסוק לפי הפשט ואח' הביא רעת רול' כאלו הוא חולק על הפשט ולא כמו עשה רבי בשה רבהן שחשב שחוק עליהם ולא כהחכם רבי אברם שפירש דבריהם לצורים אשר וסלח חטאים קשה ובעבור זה הציר דרך כי הוא הגול ללכת בה וכלת ישב קשה מצד וכן רעת רקדונים ואם תאמר כי רעתו נדעתי אינו יורע לסה נדה להוציא מלת רשעים משפחה ואמר אחריו כי אם ביורת ה' הפעול הלהיב הלבבות באשרו כהא תורתה כי ראוי שיהיה הרפץ הגדול הזה תקוע בלבנו יתר מכל שאר הרפצים כי אדם שיש לו נים בלא נסה ונים מלא נהב ונים בלא אבנים טובות וסרגליות כל הפעול וכל לבו בזה האחרון וכן ארזל וכל הפעול לא ישוב האלו אבנים טובות וסרגליות רכתיב טוב ליתורת פיד כאלו יורג ונסת' ויש לכאול שיהיה די שיאמר טוב תורתך מרולי וסדו פיד אבל אחר כי שאר הרפצים אבנים טובות וסרגליות יאשרו לורשיו אבל הפץ התורה יהיה לו לרגנו והמשיל מכל להראות מעלת הרפץ הזה על שאר הרפצים כי יורע כי מפי מעלת הטת תהיה סתתו ואלי יורג נסת על יורג שלורח והתורג סתתו וכיוצא ב' יתן הנסה וגו' אכן גילר ב' טעם סלכדור הרפץ הזה על שאר הרפצים כי הוא לעצמו אבל שאר הרפצים לאחרים והוא גורל מכלם על בן הלהיב נפשותיו באשרו בתורת השם הפעול והו נגד ההולכים בעצת הרשעים ורם השמים עיקר עקם כרבלי העולה הוה נמו שראיתו בעיני נסה פרנסם כארץ הוה אשד נתן לרם ה' עושר ונסים וכבוד ויש לרם יכולת לעסוק בתורה שער כיום ואינם עושים כן יתלפו לרם סכרי התנות בסכרי התורה ויסתכנו בסר עלדיו כנעוריים או כסלכרים תורה בגירם הקטנים ונאשר ינסו ללכל בעוה יתבטלו יתר צבית ובנים ועלירם

החיים

צעק הנביא את מן יורה רעה ונא' : ואחתום הפרק הזה בעצמותו של הרב הקדוש רבי יונה ז"ל על בן הייב כל איס לחקן בכחיו בקום וישיש של הלכות או מקרא או תלים או סדור הכלות ונאמר יפטר בלכקו יכרי עכרו יסור שמה לעצות או לקרות וגם בחקנה הואת יפלאו עצה על נפשו לחקור נפשו מני כחתי ויחשוב על קצו ויבין לאחריהו כבו שארול הסתכל בנ' רבדיונו' :

הפרק היד

להחיר על שאר התורה ונסתתה :

שנחייבנו מן התורה לאשה הנפנינשאר

זכס זה כך נתייבנו כך מהייבנו בכתובת אלת האהבים על שארה וסח שאר התורה לזון ולפרנס כל דבריה : וכתב רבי יונה ז"ל בסוף ציומיו עול עונתה גם יבין לנו בעת ההיא רבדיו הספר ואס יראה כי האמקיס את כל חוקק רבדיו הספר ישכח ויניל לנו והוד כי יאעס לארת סאלד והתורה אסד חטא עליה וארולייסוב שסא יכות לסדר ונסמא כל ימיו בתשנהו : וכבר כתבתי בפרק רב' בס' כי כל מה שהנזל חכמת האדם ירחיב יותר בעצמות המצות והעיקר הגדול יתר שהכל חלו בו כיונת האדם בתחלת למדו שתהיה זה וזה לעצות הצוקנו לבר כי לך נבדא ובוה חקקים חכמתו ויהיו שרשית מרובים מענפיו כי כחתי יבקשו החכמה נטבע כבו שהארץ תכלש כטבע הספר כחשמים באוסדיואענה את השמים ויהיו ענין את הארץ

ויהיו טעם ברוך מרחם על הארץ : והחכמה היא היא עצמה מדתים אחת שאינו כבקש אותה לעצמה כי אם בעבור המעשה אך המבקש החכמה לעצמו ולהתפאר בה החכמה היא מלך עמים וכבר פשעו ועשית ולא יוכלו שרשי המצות להציל האילן מן הנפירה וכתב הקדוש רבינו יונה ז"ל כי בעת אשר כוח הארת בתחלת לבונו לעשות כל רבדיו הספר קנה בשמו זכות וסדר על המצות ועל המוסדים והוא כי הצדק את נפשו כשערה קרה וכן אוליחלו ויעשו וזו סוד עשו ורלאלא עשו עריו' לרדש אלא כיון שקבלו עליוס לעשות מעלה עליו הכתוב בארץ עשאו ואסרו באגות דרבי נתן כל שפיעשו מרובים מהכתבו חכמתו בחקריהם שנאמר נעמר ונשמע : ביאור דרבי מ כאשר קבל על נפשו כלב שלב לפסח ולעשות על פי התורה אשר יורוהו ועל המעשט אשר יאמרו לו ריישיבוב על המעשט ישמרו מן היום הזה סדר על כל המצות אשר שסטה אינו ער מהו : וצדק לכש וקגר זכות על רמלות אלו על הנסתות מעניו ונבדא האיש הזה בעשיו מרובים מהכתבו כי ידיון לא ידע ולא עשר דעה כדולפנא והוא גרשה ונשבע שדק יבו קבלת המעשה על נפשו לכני השמיעה ובענין אחר לא יתכן שיהיה האדם מקטיו מרובים בסד שהוא יורה עליו :

ואני מוסף בעט כי דעתו היה אשר יאמר לו

אור

אדמות הצה ל עשות מה שאצורך והוא רוצה לשמוע תחלה אין כוונתו שלום
 כך האומרו אנשים עמ' והיו העבר השלם וכן אמרו ישראל וכן הארבות
 ובתבתי פיל ארבע בסוף פקד' ואין פקד' חבתי הכלל העולה שאר התורה הוא
 העשית לטובה אכסס הכחות הב' הסודות המשובחות המנורות את התורה
 זאת בעלות כמו שהיה מרא אחר סביב לחלוקה לאלגושים הנאים סבכרו וכן
 אחי' ובכתי' כנסת נקיה ואולי יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ אולי' כוסן
 שאם קרא וענה ידברו ברח' על הכריות ומשאו ומתנו נאה מה הכריות
 אוכרות האיתם סלונ' שלם חורר כסח נאים רכז ובסת' מוקנים מעשיו או
 להם לכריות שלא לכרות תורה עליו רבנן אומר ויאמר לי עבד אתה ישראל
 אשר נק' אחסאד ואלא תמכה לכת פירשתי אלה החיוכים לרסך מה שזכרת
 התורה שאר וכו' כי רסרר החיבר במחזק ראוי לאשה הנפישת אכסס לאשת
 השכלית יתחייב הסיר כאשר הנתי . וכנה הוכר רבי פנחס בן יואר
 כשנר העשר סרנות חורה מכיאה לירי' מעשה מכיאה לירי
 איות . והיות מכיאה לירי' חירות והיות מכיאה לירי' נקיות
 נקיות מכיאה לירי' סירה סררת מכיאה לירי' קדושה קדושה מכיאה לירי'
 פרישות פרישות מכיאה לירי' ענוה ענוה לירי' סרירות חסידות לירי' רוח
 הקדש כנאמר או רבית ברון לחסידך . וסליגא רבניהושע כל' ראוכל'
 ענוה נרול כלל . שנאמר רור ה' אלהים עליוען בשש אותו לכר ענוס
 הסרסר לא נאמר אלא ענוס מלמר שענוה נרול כלל . הרי רביר ענוה תחלת
 והוא עס התורה ואחריו השאר הוא הסעשה וסכך לורוריות הוא שלום
 מצות עשר בקרקע וכסמרה ואר' והדורות היות האדם והור' שלא לחסוא
 בלא תסמ' וא' ש' שהיה ראוי להיותי קודם כמ' הנה אשיו האיש אשר לא
 הקד' ביעתו רוב' כי ישראל אומר בתורה ובסעו' יקשה בעינו לענה עצמו
 ומשול לאבר ובתי בשכיל הנאה רגוה עלבן אבר כי דורות מכיאה לירי'
 והיות אר' רנסת והוא הנק' ות רס' ורס' שה' הסרות רחשוכות אשר
 בהם תפאר העצ' כיצוריו .

הפרק השם

על מצות פירה ורביה וצער נרול בנים
 דוא רחלסור . הלא בתבתיך שלשים

בסעצות ודינ' ולרצו'ך מאלקת לשון נבירה רבנ' וקבוצ' קתים לתורה הוא הכלה
 פסירי בת סרן סלי' של עולם לרורו ולרסאר במארר נסוה ויאוה צר'ך
 רובו וסרר ידים יס'ס אוב'ך בסעצות פירה ורביה וכעצ' נרול כנסת הוא נרסא
 רינקותא לרעית ביאר מצות אלהינו עלפה כי דוא רסעלה ורנלאלה ובתנאי
 שיהיה עוקר כיצור על רסעצ' כי רוא העיקר הנרול עיקר ריעקרים כמו
 שיהיה עוקר פנס' וסל'ס וכן כסב סרור רמפס' ויעל הכסר לך וס' יאס' תסכרו'
 ולא תעש'ס ער אסתס כסוך שברה תסכו סוטס . הרי ביאר כי תחלית

החזית

הדיועה והכירה המעטה ועלתה מן שער נקל והוא ותרבה רבתי המקיימים את החלטה. והוא שחלשנו. כן שרר אורבנו הספר בזה חוססת ומנעת ה' שתדור להבין ארבע נעצו כל הדברים כאלו אין קר מים ה' שתחלל לא להקדיר ודבר באמתו אל מה יעשה אדם ותתנם ידכם כי נוספת אסורו והלא הרבה עשו כן ולא העילו. אשר להם נקש הדברים ממי שהתחזק שלו שגא' כי ה' ה' הנכס מפודעת וחב נה. והחללה הוא העשירי מאיסמו סן יטעה ה' שוטר אחריו בכל כדו. ה' שישו כל השקיות העצו בה מ הוא מחברו של עולם ואלו דבריו יורה עליהם השכל כי ברכו עצמיהם להפנה ודול' אבריו כלסור בשמיות האון וכו' הוא הראשונה בעריות שמים בנוות חלב. שכלות חלב ה' ואול' כי חוסס הם לסוצאיהם לסוצאיהם בפה. ובחן טעם דבריהם בראיו הקשות אך הונו לשון מצוה בתורה אשר נדרו הרבה אשר ימצא בלו טורה ועמל והתורה לא תמצא אלא במושקעים עצמו עלית דטורה אחרים בכל כדו על כן פורשו כי זה נאם' במי שכבר למד אותה ומשתל להעמידה בנראותה לסוצאיהם בפה כי או ימצא אותה שאם לא עשה כן תאמר מסנו לנכדיו אשר עיו פורח אשכחתי להרוח תלמודו דהוה נדום כלשם אל. והנחום ירובה בכל ושמירה אם ערובה ברחם' אברך שמורה ואם לאו אינה שמורה באימה בוראה בעונה. התנאי ה' והוא התפלגו מראתו סן יטעה יתבבל אל הש' ובעונה שראו יניס לבי כהוראה בשמחה. רתנאי ה' בשימוש הנמים ברקוק דברים בפלול ההלכות. התנאי ה' טעם אומרם בחברים רקוק בתלמידים פלול. כל החברים לזכות שכלם לא יצטרכו לפלו' רב כי ירגישו מיר בדברים המועטים אבל הם סקדקים קצת קדוקים עצמיהם ואין כן בתלמידים כי בחרובם רואים רבים שונים בהלכה ואין ביריותם מ' חוקת ולכן יצטרכו לפלול כלו לביר הצורך מהגלתי צורך. סן הנחום בני אס תקח אמרו ומוציא הענין אחר. דרקשיב להנמה אונק מטה דכן רתננה. ביאם לבניה תקרא לתבונה חתן קודר. אם תבקשנה נכסם וכמטבונם תתפשטה. או תבין וראת ה' ודעת אלהים תמצא. הוריתו תתלה על המקרא שהוא יסוד יסוד לתורה שבע פה וכו' אשר להקשיב להנמה אונק הוא התנאי ה' שמינת האון מטה לכל לתבונה הוא רתננות סיבין מנצמו הוא אחריו שיש' סיבו ולפי הענין שפ' מטה אנה רבד חזר רק לנקבה הנסמלת והוא רתנמה שאם יבין את שמינתו ורתנמה עלשה מטה את רבד לתבונה. שאפילו לא יהיה מפולפל בטבעו להנמה עצמה תבניתו להפיל וכו' מטה רב לשון הטיה. כי אם רתננה הוא התנאי ה' התפלג והוא בלשון קוליא אחרים אקרא והט' כי אם צרה להוריו כי פתח כל השלמות הוא שמינת האון מאיסמו כי עמי שומע לשמעו ותחנן שנסמ' אם יחשוב כבונה נדירה לעשות חתן יצרו הנשד אחר הבונה את לבו באים

שמיציה עם המונה היא הקריאה שהוא התנאי הנ"ל חלוצו התנאים האחרונים הטוב הנפלא עם השמיעה אותנו יראתה' הוא הרב אשר רבתי יצחק' כי אחרי חזיר האדם זמן רב בעשיית המצות ובדיועת תלמודו עליו על לבו כי ענינם הא' והוא העיקר אהבת הש' והאמו' וכו' עד ואלה הב' ענינים וכו' את נמשו לשרש אהאסיות התורה שרשו' וסודות' וכו' עקריות שנתן עליה' מצינים עם מה שאמרו אנשי נבס' הנדולה ותן בלגו וכו' ועל זה אמר אותנו יראתה' עשיית המצות כדקדוק ובהשגל אלהי הוא א' שהל ודעת אלהים תמצ' וידוע אותי עשיית המצות מאהבה' וזהו הספק עליו השלום באמו' המוסר הנפלא כן ב' האומיות הראשונות ללרבה כות הרדש האות הראשונה אות הא' ביה סוסרת על ש' על המצות אשרו חסידותך והם האסונים בחסידות כלו חקירה אכל זה דוקא החולקים בחירת הנאמר כל אהבת אלהי צרופה מן הוא לכל החסידים כו' וכו' כי כס' ואמר כי כסדרות הואת אפילו אותם שלא פעלו עליה בחינת אלהים לעשותה גם הם מאושרים אבל נתנאי שתהיה השמירה מ' עליה מא' אתה צוית וכו' והרי אתה רואה כי האות ה' אין בה רבה אחר כי אס' שלמות הם נשחלכר' והאות השני ב' על המדרגה השני הוא ידוית תלמודם בסת' וזה נקראת ארמו' וכו' אס' כי א' וסעלה וזה נדולה ל' כי מ' שבור וכו' והוא נקרא דנקותא וכל האות אינה מדרגת כי אס' מדרגת הלימוד והאות ה' ב' על המדרגה השלישית ידועת סודות המורה כל עניני' באומרו והאירה עינינו בסודותך ונאמר כל סעלו הרבה וכו' וכו' כי הענינה ואינו נותן ט' ס' סחורה וכו' וכו' סהרואים באומרו גם רשבו שהם כי נדברו וכו' כתבתי לסעלה כי אחרי היריעה האת' תחתך הנפש כסע' אל חיק יוצרה' ותמידו ליסוד לפניו בהנציה ובשפלות רבנ' ענינים ס' אל יד נברתה כי ערך הרב אל הכס' ערך כעשה המצות וזה ליסוד אל ש' שפחה בסג' ידועת תלמוד המצות וערך השגלות אל הרב ערך הוד' וסודות אל ערך הוד' תלמוד' ואלה ואלה וסודותם וס' עלים המצות הנציה אל הש' אשר הוא רבמית הב' בחינת הנורא והוא המצות הוצר מ' צר' וזה הם ציה האחרונה אשר אסרו עליה המצור והפצי לא יס' כי הוא אשר רבו אלו' וארעך לסען אפסא חן בעינך ועל זה הות' רע' לסע' כי רעאת אלהי אביר ועברה'

כי יעצור כל לעצור כס' וכו' ואס' הרב חר' נמונה על צווארו של אדם או ליצור' אל יצור' כי יתק רבתי תורתנו אשר לא נתנה לכל נ' לרבו' הליכות וכו' וכו' המצות בחינת הסלים רוצה ל' ועל אבות ה' וזלם והרב רב' וכו' לא ש' בשל ידברו רק במסוס ואין קבלים יתחילו במס' וכו' כי ב' לסען ל' המסע' כי שיהבן למנות ולשמות בצמא

[illegible][illegible][illegible]

7

[illegible]

[illegible]

[illegible]

תם ינשלים ינכר לשל מדי קולב